

Giới thiệu Yêu Người Như Thế

Thể loại: ngôn tình, xuyên không...

Một câu chuyện tình yêu vui nhộn, khi nữ chính vốn sống ở hiện đại nhưng không may chết đi linh hồn lại xuyên tới cổ đại trong thể giới tiểu thuyết. nàng phải làm như thế nào đây?

Bé con: Huoaaaa, cha không thương mẹ không đau, bé con thật đáng thương mà. Đứa trẻ đau khổ từ nhỏ không có cha, mẹ lại nói do trúng thương ven đường mà đem về nuôi. Tiểu nòng nọc năm tuổi vì quá uất ức mà dứt áo bỏ nhà ra đi, thế không tìm được cha sẽ không trở về.

Mẹ của bé con: Mẹ nó! Đồ sói trắng mắt! Bà đây đã nuôi người tám năm, tận tám năm đấy! Người dám...

Con sói đang bị chửi nào đó: Tám năm qua cơm ta nấu, nhà ta dựng, quần áo ta giặt. Nói xem nói xem, nàng nuôi ta chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

Ngày sau bước ra đường ta nhất định coi giờ hoàng đạo. Tại sao mà ta chỉ qua đường thôi cũng có thể cứ như vậy mà chết đi? Ta vốn định qua đường về nhà thôi, làm sao cái ô tô kia lại không có mắt mà lao tới? Khoảnh khắc nhìn thấy chính mình bị tung khỏi mặt đất, ta thầm nghĩ: “Xong rồi!” Ta còn chưa có làm được gì tốt đẹp cho cuộc đời này đâu! Cứ như vậy mà chết đi thật quá mức oan ức mà! Ta tận hai tháng rồi chưa có về nhà nữa, chưa kịp chào bố mẹ mà cứ thế chết nơi đất khách quê người này sao? Ta còn chưa có báo ơn sinh thành mà! Hu hu ta chết quá oan uổng! Tên lái xe này, nhất định phải bồi thường thật tốt, nếu không thành cô hồn ta cũng không buông ta cho hân.

Cảm giác nhẹ bẫng, chính mình phiêu lãng theo gió, phải nghiêng răng phun ra một câu: “Mẹ nó! Thật đau!” Bị xe tông văng xa mười mét đâu phải chuyện đùa! Cuộc đời xinh đẹp, chào nhé! Chúng ta hữu duyên vô phận! Ta nghiêng răng nhìn lại một thân mình máu me bết nằm trên đường lớn lần cuối trước khi ngất đi. À quên còn kịp nhìn sang đường, nơi đó là nhà trọ ta sống. Haizz, ta mỗi tháng đều đặn gấu quỹ đen, còn chưa kịp đem đi tiêu xài nữa. Không biết lão mẹ ta nhìn thấy sẽ nổi hỏa lên thế nào, hắc hắc! Lão cha, lão mẹ, con gái bất hiếu đi trước, xin lỗi hai người!

Tại một gian nhà tranh rách nát

Hai mắt cô gái nhỏ đang nhắm nghiền vô lực chọt mở ra minh bạch. Tròng mắt linh hoạt xoay xoay liên hồi đánh giá xung quanh.

“Mẹ nó! Sống lại à?” Tha thứ cho ta hay nói bậy. Nhưng mà tình tiết này quá kích thích rồi!

Xuyên không! Ta vậy mà xuyên không! Đây chính là loại tiểu thuyết đang hot gần đây nha. Nữ chính xuyên qua một cái thời đại khác, skill toàn diện, sau đó bộc lộ bản lĩnh hơn người, nổi danh thiên hạ, vương tôn công tử xếp hàng cầu hôn, nhất lấy kẻ đẹp trai nhất nhà giàu nhất trong đám đó, kết thành lương duyên, trải qua trăm nghìn cay đắng sẽ bên nhau mãi mãi à không là đến lúc chết đi!

Cố gắng chống đỡ tấm thân rách nát này ngồi dậy, ta muốn hướng mặt lên trời chửi thật to: “Con mẹ nó! Lừa đảo! Toàn bộ là lừa đảo! Tiểu thuyết ngôn tình gì đó! Toàn bộ đem đốt đi!” Trong lòng thầm bi ai cho ngàn vạn thiếu nữ đang ngày ngày bị đầu độc bởi mô tiểu thuyết lừa đảo đó, là càng bi ai cho chính mình. Ta lại còn xuyên thành một cái nha đầu hoang dã! Con mẹ nó quá mức cầu huyết! Cay đắng hơn nữa dã nha đầu kia là vì đói mà chết đi, nhưng cỗ thân thể này cho linh hồn lang thang là ta.

“Ông trời à, ta có thù truyền kiếp với ông à?!” Ta bất chấp tất cả, lê tấm thân tàn ra ngoài sân, ngứa mắt hết lớn.

“Đừng! Đoàng!” Ta giật mình muốn khóc lớn, quả thật nước mắt đã chảy ra rồi. Đây là cái ông tên trời kia đang trả lời ta sao?

Ta ngồi ở giữa sân, ôm lấy đầu gối chính mình khóc thật lớn. Ta nhớ mẹ ta! Tại sao lại vô duyên vô cớ chết đi? Tại sao lại xuyên về cái địa phương quý quái này? Một mình ta ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, làm sao mà sống?

Nhưng mà, ta nhất định phải sống! Không chỉ sống, mà còn phải sống thật tốt! Đầu phải ai bị xe cán chết xong cũng có thể sống lại chứ. Coi như ta có lời rồi!

Khóc một hồi, tâm tình có chút dễ chịu hơn, ta lau nước mắt đứng dậy tìm cái gì lấp bụng. Ha ha ngại quá, ta từ nhỏ đã vậy, khóc xong thường đặc biệt đói bụng.

Thật ngại quá! Luyện huyên một hồi lại quên giới thiệu thân phận mới của ta. Ách! Ta đã làm gì sai ác, sao lại bị thảm cỡ này? Từ khi nha đầu này có trí nhớ, chính là ở căn nhà tranh này. Chính nàng cũng không biết rõ mình bao nhiêu tuổi, theo ta đánh giá chắc khoảng mười, mười hai tuổi đi. Theo trí nhớ của nàng, từ trước đến nay không hề có người đến nơi này. Hiển nhiên, đứa trẻ đáng thương này không biết nói, cũng chưa từng ra khỏi nơi này. Trời ơi ta thật muốn đập đầu vào tường rồi! Lý trí kéo lại một chút, nếu ta thật sự đập đầu, chỉ sợ căn nhà tranh này cũng theo gió mà đi mất! Con mẹ nó thật

quá mức ức chế! Cái gì cũng không biết! Sau này ta làm sao lẫn lộn giang hồ? Đứa trẻ này sống cho đến nay chính là cái kiểu “trần trụi với thiên nhiên, hồn nhiên như cây cỏ”. Tìm trong nhà tranh được vài bộ sách, loại văn tự này còn loằng ngoằng hơn tiếng Thái mà cô bạn cùng phòng ta học nữa, với bộ não có sức chứa gần bằng não cá vàng của ta, hiển nhiên không biết người ta viết cái gì. Huhu, thế nhưng ta không những vô sản mà còn mù chữ nữa sao?

E hèm, để ta giới thiệu về cái gọi là “nhà” của ta một chút. Nơi này có lẽ là một sơn cốc. Phóng tầm mắt thật xa cũng chỉ thấy sương mù vờn núi, phong cảnh hùng vĩ, thật có giá trị du lịch. Ta còn đang tính toán nếu mở khu sinh thái, điểm du lịch ở nơi này thì một năm sẽ kiếm được bao nhiêu tiền. Ách ngại quá! Ta lại luyên thuyên. Bệnh nghề nghiệp, bệnh nghề nghiệp ấy mà. Ta nói đến đâu rồi nhỉ? À phong cảnh hùng vĩ! Ở đây núi bên trái còn có thác nước nữa, bên dưới thác là một hồ nước lớn, nước chảy trong xanh, là nơi tắm rửa của em gái nhỏ. Ta thật tò mò, chẳng lẽ nơi này không có thú hoang? Như thế nào đứa trẻ kia không mất miếng thịt nào sống cho đến hiện tại? Ách ta lại quên mất nàng được hồ mẹ bảo kê! Trong núi có một hồ mẹ hung dữ sinh sống, đều là hồ mẹ này khi nàng đói liền cho nàng bú sữa, giúp nàng nhặt lại cái mạng không chỉ một lần. Có hồ mẹ làm chỗ dựa, nàng bình bình an an lớn lên ở nơi thâm sơn cùng cốc này. Chỉ là, lần này hồ mẹ đi đâu? Sao lại để đứa trẻ đáng thương kia đói đến chết?

Ta thuận tay với một quả lê còn chưa chín hẳn, cắn một miếng. Ôi mẹ ơi! Chưa! Cây lê này cũng có công không nhỏ trong việc nuôi lớn thân thể này. Ta nhìn lại chính mình một thân nhếch nhác, thật không giống người mà! Ấy da ta quên mất, đứa trẻ đáng thương này những năm qua sống có chỗ nào giống con người chứ!

Không được! Nàng có thể ngốc nghếch ở sơn cốc này nhưng ta thì không thể! Ta là con người, nàng cũng vậy, chúng ta không thể rời khỏi xã hội loại người!

“Em gái nhỏ, ta không biết em là ai, cũng không biết làm thế nào ta lại chui vào thân thể này của em. Chỉ là đã nương nhờ em, ta nhất định cho em thấy cuộc sống tươi đẹp cỡ nào!” Ta hạ quyết tâm nhất định phải xuất cốc.

Nhưng mà, ta ngao ngán nhìn lại bản thân mình, từ đầu xuống chân, từ chân lên đầu, có chỗ nào giống người chứ? Chưa kể đến bộ dạng nhếch nhác, lại cả một bộ quần áo từ tẻ đều không có. Xem ra trước khi đi, ta phải chuẩn bị thật nhiều.

Mấy trái lê chưa đã lấp đầy cái bụng dễ nuôi của ta, trước phải đi ngủ một giấc đã. Cho dù trời có sập xuống thì cũng phải ngủ đủ ta mới có sức chống đỡ, Ngày mai sẽ thật bận rộn đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Đêm đó ta nằm mơ thấy bố mẹ ta. Lão mẹ đáng sợ của ta đang ôm lấy ta, à không hiện tại là xác của ta rồi, khóc đến ngất đi, lão cha ta hai mắt đỏ hoe, nhưng không có một giọt lệ nào. Haizz! Lão cha ta là như thế, cho dù đau lòng cỡ nào vẫn luôn kìm nén thật sâu! Nhìn bố mẹ ta như đã già đi mấy tuổi vậy, nước mắt của ta cứ thi nhau chạy ra không cách nào khống chế. Liền ngay cả đứa em nhỏ nghịch khắp nơi chọc ghẹo ta cũng ngồi im lặng nhìn cổ thân thể lạnh ngắt kia, hai hàng nước mắt như trân châu thi nhau rơi xuống. Đứa nhỏ này cũng thật thương người chị là ta, kỳ thật ta cũng rất thương nó, khắp nơi ép buộc cũng là muốn tốt cho nó. Haizz! Không biết đứa nhỏ này còn trách vì ta không cho nó yêu sớm nữa không. Ngay cả đám bạn thân “điên loạn” của ta cũng như người mất hồn ngồi ở bên cạnh nhìn vào ta. Xem đi xem đi, mất đi ta mấy đứa các người tổn thất nhường nào! Ta thờ dài một tiếng. Bố mẹ, mọi người, người chết không thể sống lại, xin hãy bớt đau thương! Cũng chính là tự nhắc nhở bản thân, ta không cách nào quay trở lại nơi đó được nữa.

Sáng hôm sau ta thức dậy thật sớm, chạy ra hồ rửa mặt, mong nước lạnh đem đôi mắt sưng húp của mình cải thiện đôi chút. Ta không biết đêm qua ta đã khóc nhiều như vậy.

Ta ngồi bên hồ, hai chân thả vào trong nước. Hiện tại mới đầu xuân, nước lạnh giá dưới chân làm ta tỉnh táo không ít. Muốn rời đi sơn cốc, trước hết ta phải đem chính mình chỉnh sửa cho giống con người cái đã. Haizz! Rõ ràng dậy sớm không hề hợp với ta mà! Xem đi xem đi, mới ngồi một chút ta lại đã muốn nằm rồi! Nhìn thăm cỏ xanh mượt mà, ta bất chấp sương sớm còn đọng, nằm dài lười nhác trên cỏ. Trời còn chưa sáng rõ, không có mặt trời gay gắt, ta thoải mái nhìn lên bầu trời âm u ngày đầu xuân kia.

Ông trời à ông trời, ông nhìn xem, hại ta như vậy, chính ông cũng đâu có tươi tỉnh lên được!

Mí mắt ta rũ xuống, có chút buồn ngủ. Thứ lỗi cho ta thật lười biếng, chỉ là nếp sống sinh viên của ta vẫn chưa thích ứng được với nơi này. Không điện không internet không điện thoại, tối qua ta còn tưởng mình sẽ phát điên mất. Ai ngờ suy nghĩ vẫn vơ rồi ngủ lúc nào không rõ.

Ai nha ai nha, có cái gì đó mềm mềm đang không ngừng cọ vào má ta nha. Đây là lông động vật ư! Nhưng mà...có khi nào ta vừa mở mắt ra sẽ thấy cái mặt hoa lệ của hồ mẹ trong truyền thuyết kia chứ? Nghĩ đến một hồ mẹ to lớn hơn ta đang nghe cái răng thân ái, cả người ta liền run rẩy. Hay là ta cứ giả vờ ngủ nhỉ?

Cuộc đời đâu có đơn giản như vậy! “Hồ mẹ” kia không cho phép ta làm ngơ sự tồn tại của nó, không ngừng dụi vào mặt ta! Thôi được rồi! Ta nhận mệnh!

Hé hé dần hai mắt, ta chuẩn bị tinh thần nhìn thấy cái miệng khủng bố của “hồ mẹ”, sống chết có số, cũng đâu phải ta chưa từng chết đi!

Ờ? Đập vào mắt ta là một màu trắng như bông, ta đen mắt nhìn “hung thủ” đang không ngừng cọ cọ cái móng của nó vào mắt ta. Này, tại sao lại gié móng của nó lên mắt ta chứ! Ta vươn tay thô lỗ túm lấy “hung thủ”. Này...là gấu trúc sao? Mẹ nó! Dọa chết ta rồi! Tiểu tử chết tiệt này khiến trái tim nhỏ bé của ta run lên nảy giờ, nó lại hồn nhiên gặm cái quý gì thế kia!

A a khoan đã! Kia...kia không phải là nhân sâm trong truyền thuyết sao? Gấu trúc nhỏ vươn cái tay ngắn cùn ném vèo thứ đang cầm kia đi, bày ra bộ dạng ghét bỏ. Khóe miệng ta khẽ giật giật, đây là tiền đó có được không?

“Tiểu tử! Ngươi vừa gié móng vào mắt ta!” Ta túm lấy gấu trúc nhỏ, chợt nhận ra đây là con gấu trúc vẫn mang đồ ăn đến cho thân xác này, không chính xác là mang nhân sâm, linh chi và nhiều thứ bổ dưỡng khác. Ta thật có chút ghen tỵ với chủ nhân cũ của thân xác này. Sao mà toàn thứ trân quý, nâng lại có thể ăn như ăn củ cải vậy?

Hai mắt gấu trúc tròn xoe nhìn ta, thể hiện nó đang rất ngạc nhiên. Cũng đúng, đứa nhỏ này không biết nói, mà ta vừa phun ra câu gì ấy nhỉ?

“Ngoan, tỷ tỷ mới nói được.” Người ta đều nói bản năng động vật rất nhạy bén, tiểu tử này tuy còn nhỏ, nhưng hiển nhiên cũng là động vật chính cống, nó đương nhiên sẽ cảm thấy khác biệt.

“Tiểu tử, ngươi thật xấu! Mấy ngày liền không có mang đồ ăn đến cho ta, hại tỷ tỷ suyết chút nữa chết đói. Nhưng cũng nhờ vậy, ta có thể nói rồi!” Vừa nói, ta còn vừa khoa chân múa tay thể hiện mình thật vui vẻ. Không nghĩ tới tiểu tử này thật thông minh, nghe hiểu ta nói gì, vươn cái tay ngắn ngủn của nó xoa xoa mặt ta. Ta hiểu, thông qua rồi!

Ta đem nhân sâm gấu trúc nhỏ mang tới ra hồ nước, rửa sạch, rồi liều mình cắn một cái. Quả thật là cực phẩm. Chỉ là, ta còn chưa có nghe nói nhân sâm có thể ăn sống đâu. Hơn nữa, so với thứ xa xỉ phẩm này, ta thêm ăn thịt hơn!

Lấp đầy cái bụng, ta trở lại gian nhà. Nếu ta nhớ không sai, hôm qua ta thấy ở góc nhà có một cái hòm. Gian nhà tranh này, em gái nhỏ kia không có khả năng dựng lên, như vậy chắc chắn có người chuẩn bị cho em ấy, đương nhiên sẽ không thể thiếu một số thứ. Chỉ là người đó không nghĩ tới, một mình sống trong hoang dã, em ấy cái gì cũng không biết.

Mở nắp hòm, ta không khỏi bội phục sự thông minh của mình. Thế mà thật sự có mấy bộ quần áo. Nhưng là, đây là y phục cổ đại sao? Ta nhận ra nó khá giống mấy thứ mà diễn viên cổ trang mặc trên truyền hình. Này, ta thật sự xuyên về cổ đại? Vậy đây là triều đại nào chứ? Hơn nữa văn tự ta thấy được hoàn toàn không giống văn tự cổ của nước ta nha. Rốt cuộc là ta đang ở đâu?

Loay hoay mặc y phục vào người, cũng không quá khó chịu, chỉ là còn kém xa hai chữ “thoải mái”. Loại y phục đã để qua mười mấy năm này, chỉ sợ ta vận động một cái liền rách nát mất thôi.

Muốn tiếp tục sống, còn phải sống tốt, ta nhất định phải rời sơn cốc, phải trở nên mạnh mẽ. Ta cũng không có quên số phận của phụ nữ thời cổ đại mà ta đọc trong truyện đâu. Ta nhớ rõ, một vị mama lâu xanh ở một bộ truyện nào đó ta không nhớ tên từng nói: “trên đời chẳng có ai đáng tin. Muốn tin, chỉ nên tin bạc trắng trong tay mình thôi!” Đúng vậy! Ta phải trở thành phú bà, thành người có tiền. Ở xã hội nào cũng thế, chỉ cần ngươi có tiền, người khác liền không dám khi dễ ngươi.

Một tuần trôi qua, ta phát hiện sơn cốc này dường như không có cách thoát ra, ta cứ đi thật lâu thật lâu, cuối cùng lại trở về điểm xuất phát. Chẳng lẽ ta thật khó khăn mới sống lại, liền cứ như vậy chôn thân nơi thâm sơn cùng cốc này?

Chiều tối, ta chán nản nằm trên cỏ, chờ đợi trăng lên. Ngày ngày ăn hoa quả mà sống, ta sắp không chịu nổi rồi! Ta muốn ăn thịt! Muốn ăn thịt! Gấu trúc nhỏ cũng rất ngoan ngoãn ngày ngày mang nhân sâm linh chi đến cho ta. Nhưng quả thật, mấy thứ đó dù bổ dưỡng đến đâu, ta đây cũng là nuốt không trôi! Ta quyết định sau khi ra ngoài, sẽ đem nhân sâm cùng linh chi này đem bán, có lẽ sẽ kiếm được không ít tiền. Chỉ là, ta có cơ hội ra ngoài sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ta đoán hiện tại là mùa hè. Nếu không làm sao sơn cốc thanh u này có thể có ánh nắng chiếu xuống rạng rỡ như vậy. Hơn nữa, nhiệt độ dường như cũng rất cao, hại ta nóng đến chảy cả người mồ hôi.

“Ngươi...ngươi là ai?”

Ta lấp bấp kinh hãi nhìn người trước mặt, lại nhìn lại chính mình, ta vừa ở dưới hồ lên, y phục mỏng manh dán sát vào người, thân thể mười hai tuổi tuy chưa phát dục hoàn toàn nhưng đã có đường cong rõ nét.

“Nhắm mắt lại!” Ta hét lên giận dữ, trong lòng nảy lên xúc động muốn xông tới móc mắt thằng bé trai kia.

“Ta ...ta xin lỗi!” Thằng nhóc trước mặt dường như cũng hoảng sợ không kém gì ta, vội vàng nhắm nghiền hai mắt.

“Đừng yên đó! Không được mở mắt, bằng không ta ăn thịt ngươi!”

“Ta...ta biết rồi!”

Ta vội vã chạy vào trong nhà, thay một bộ quần áo khác, trong lòng vẫn ngổn ngang. Sơn cốc này những ngày qua ta một mực tìm kiếm lối ra hoàn toàn không có kết quả, vậy thằng nhãi này ở đâu chui ra?

Ta ngồi trên nền cỏ, bày ra bộ dạng nghiêm túc nhìn đứa trẻ đứng trước mặt.

“Ngươi làm thế nào vào đây?”

“Ta...ta đi lạc.” Thằng nhóc len lén nhìn ta, mắt đen linh hoạt đảo một vòng lại cup xuống, nhìn chăm chăm mặt đất.

“Ngươi ở đâu tới?”

“Ta...” Nó chưa kịp nói hết liền đồ cái rầm xuống khiến ta hoảng loạn. Không phải bị ta dọa sợ đó chứ?

“Ngươi làm sao vậy?” Ta vội vã chạy đến đỡ hấn dậy. Khó khăn lắm mới gặp một người, thật không muốn hấn trở thành cô hồn ở đây cùng ta bầu bạn.

“Ta...đói...” Đứa trẻ nọ hai mắt đáng thương hê hê nhìn ta, khiến ta dở khóc dở cười. Ta đây là đang thăm vấn ngươi có được không?

Ta chạy lại bên hồ, chọn mấy loại quả ngọt trong đồng hoa quả lương thực của hai ngày tới, đem lại cho hấn.

“Ăn đi! Ta chỉ có thứ này thôi.”

“Cảm ơn ngươi!”

Tên nhãi kia dường như đã đói lắm rồi, đón lấy quả trong tay ta mà ăn. Đói như vậy mà động tác ăn vẫn giữ chuẩn mực như vậy? Ta dám khẳng định, tên này là con nhà có tiền.

Hấn giải quyết xong hai phần ba chỗ hoa quả để dành của ta, thỏa mãn xoa bụng. Ta nhìn hấn chạy đến bên hồ rửa mặt, đến lúc quay lại, thật không nghĩ tới thì ra là tiểu soái ca!

“Ta tên Ngao Vân, ngươi tên gì?”

“Tại sao ngươi vào được đây?” Ai hỏi tên ngươi cơ chứ! Tiểu tử này dám hống hách với ta.

“Ta ở Thần Y cốc, hai ngày trước trốn đi chơi, vô tình lạc vào nơi này. Ta lạc trong rừng hai ngày rồi.” Tiểu tử kia cắn cắn môi uất ức.

“Ngươi có nhớ đường ra không?” Ta vội vàng hỏi, tiểu tử này có thể vào sơn cốc chứng minh ta cũng có thể từ nơi này đi ra.

“Ta bị lạc!” Tiểu tử kia quăng cho ta ánh mắt xem thường, mà ta lại không thể phản bác. Ta quả thật teo mắt não rồi mới hỏi kẻ đi lạc là hấn.

“Nhưng ta có thể tìm đường ra.”

Lần này đến lượt ta xem thường nhìn hấn. Ngươi cũng không xem ngươi, suýt chết đói ở trong rừng, còn dám mạnh miệng.

“Ta chắc chắn sẽ tìm được lối ra.” Ánh mắt hấn kiên định khiến ta có chút chờ mong.

“Tùy ngươi. Chỉ là rồi đi rồi không được phép dẫn người vào sơn cốc, có biết không?” Ta làm sao cam tâm để người khác chiếm mất khu sinh thái để ra tiền này chứ.

“Được, ta hứa với ngươi.”

“Ăn no rồi thì đi đi.” Ta xua xua tay đuổi hấn. Thằng nhãi này nếu có thể tìm được đường ra, ta cũng có thể bảo gấu trúc nhỏ tìm theo mùi của hấn mà đi theo.

“Ngươi tên gì? Ôn cứu mạng này, ta sẽ trở lại báo đáp.”

“Không cần trở lại. Ta chỉ muốn bình yên.”

Nhìn bóng lưng thẳng tắp rời đi, ta không khỏi thở dài. Mong rằng ngươi thực sự tìm được đường ra, nếu không, thanh xuân của ta, cuộc sống của ta thật sự chôn vùi ở nơi này mất.

Sẩm tối, trời đổ mưa tầm tã. Ta không khỏi đau đầu, cái nhà rách này, dột nát khắp nơi, ta phải chui vào một góc, mới miễn cưỡng không bị ướt. Chợt, trước cửa nơi vẫn có chút ánh sáng mờ mờ chiếu vào bỗng dưng tối om khiến trái tim thủy tinh của ta không khỏi nảy lên một cái. Sẽ không phải là ...ma

chứ?

“Bịch!” Cái bóng đó đổ ập xuống đất, trái tim nhỏ bé của ta lại run lên lần nữa.

Hé mắt nhìn một chút, thật muốn chửi người! Thì ra là đứa bé trai ban chiều, như thế nào lại quay lại?

Ta lôi kéo hẳn vào cái ổ của mình, dứt khoát cời y phục của hẳn. Đây... không phải ta có ý đồ xấu đâu nha! Ta cũng chưa có biến thái đến độ có ý gì với một thằng nhóc, là do y phục của hẳn ướt hết rồi. Nếu tiếp tục mặc y phục ướt, chỉ sợ sẽ đổ bệnh.

Nửa đêm, đứa trẻ kia thế nhưng thật sự phát sốt. Ta vốn ngủ không sâu, lại nghe tiếng hẳn nói sáng, trở dậy sờ lên trán hẳn, thật so với hòn than còn nóng hơn!

Ta đành trở dậy tìm một mảnh vải rách, thấm nước mưa, đem lại lau mồ hôi cho hẳn. Đây là cái lý lẽ gì chứ? Ta đến nơi này mấy tháng rồi, cơm cũng chưa được ăn một hạt, giờ lại vô duyên vô cớ trở thành bảo mẫu. Nghĩ đến đây, thật sự muốn đem tên nhãi ranh này đá ra cửa. Thế nhưng... ta là ai nào? Con người của thế kỷ hai một văn minh và nhân đạo đấy nhé, ta không đành lòng nhìn đứa trẻ kia nóng nóng lạnh lạnh như vậy, dứt khoát đem hẳn ôm vào lòng. Hẳn ngoan ngoãn nằm yên, ta cũng có thể yên tâm mà ngủ.

Cái mặt bị cọ đến ngứa ngứa, ta cũng lười mở mắt, chắc chắn là gấu trúc nhỏ đến làm loạn mà. Tha cho ta đi, ngủ được một giấc cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà, có gì đó sai sai nha. Ngực, sao lại nặng như vậy? Còn hơi thở ẩm ẩm như có như không vờn trước ngực ta nữa?

Ta nhấc hai mí mắt đang cùng nhau quán quýt, nhìn xem rốt cuộc yêu tinh phương nào đang tác quái. Thế nhưng...thằng nhãi kia... thế nhưng...hẳn... hẳn dám vùi mặt vào ngực ta mà ngủ! Mẹ nó! Ta thừa nhận ngực không lớn, là do chưa lớn thôi, hẳn dám sàm sỡ ta!

Thằng chân đạp thằng nhóc chết dẫm kia ra, ta bò ra khỏi ổ, ngoài trời có vẻ đã tạnh mưa.

Chúng ta đã có một khởi đầu như thế. Sau đó Ngao Vân thực sự tìm được đường ra khỏi sơn cốc, cũng giữ lời hứa không tiết lộ với ai về sơn cốc này. Thế nhưng hẳn lại trở thành khách quen nơi này. Một lần quen, là quen hẳn tám năm. Hẳn ở lý trong sơn cốc, đuổi thế nào cũng không chịu đi.

Đứa trẻ này, rõ ràng nhìn như công tử được nuôi trong nhà ấm, thế nhưng lại thật đảm đang tháo vát như nàng dâu nhỏ. Ngao Vân tám tuổi cùng ta chui rúc trong căn nhà tranh rách nát, Ngao Vân mười hai tuổi tự mình sửa nhà, đem căn phòng rách nát của ta sửa thành kiên cố, cũng không sợ mưa gió nữa.

Nhưng mà...mẹ nó! Ta nuôi một lần nuôi hẳn tám năm. Đến lúc nuôi ra lại nuôi thành sói mất trắng. Mà con sói này...con mẹ nó! Nó ăn cả ta.

Ngao Vân năm mười sáu tuổi rồi đi sơn cốc. Hẳn nói sau này hẳn phải lo lắng chuyện ở nhà, không thể luôn ở lại đây, nhưng hẳn sẽ thường xuyên đến thăm ta. Năm đó, ta vớt được một cái xác, à không, một kẻ chán đời nhảy sông, không biết thế nào lại trôi đến sơn cốc này của ta. Ồ, một kẻ nam không ra nam, nữ không ra nữ, nhưng đó là sau này, còn khi đó, kẻ đó vẫn còn mặc nữ trang. Tên này hôn mê ba ngày thì tỉnh dậy, thần thờ như đồ đàn, ở trong sơn cốc nửa tháng, mới chịu nói chuyện cùng ta. Đó là một đứa trẻ đáng thương. Nàng tên Ân Tiểu Mặc. Sau này, mỗi khi có chuyện buồn, người đó đều đến chỗ ta, nhưng không còn mặc nữ trang nữa, nói chuyện cũng thô lỗ hơn xưa. Có đôi khi, tên đó đến sẽ lúi theo một tiểu cô nương luôn mặc y phục màu đỏ rực rỡ. Tuổi còn nhỏ, nhưng là một băng sơn mỹ nhân. Ta dạy các nàng buôn bán, các nàng cũng đưa ta ra bên ngoài thăm thú. Máu làm giàu trong ta lúc này lại hùng hực sôi sục, ta mở một quán trà, lấy tên Lan Nhược Phụng. Khi đó chỉ cảm thấy cái tên này rất hay, rất ý nghĩa, cũng rất có nội hàm. Mãi về sau mới nhớ ra, cái miếu nơi Nhiếp Tiểu Thiện và Ninh Thái Thần trong Liêu trai chí dị gặp nhau tên là Lan Nhược tự. Con mẹ nó, nội hàm của ai chứ không phải của ta!

Năm đó, ta hai mươi.

Sinh nhật hai mươi hai tuổi, ta xua đuổi đám người Tiểu Mặc đi chỗ khác chơi. Ngao Vân nói hẳn sẽ đón sinh nhật hai mươi hai cùng ta, coi như kỷ niệm mười năm chúng ta gặp gỡ.

Cả ngày hôm đó, ta luôn耿耿 không biết hẳn sẽ tặng ta quà gì. Tên nhóc đó nhìn giàu có như vậy, chắc sẽ không keo kiệt với ta đâu. Dù sao, ta đã nuôi hẳn tận tám năm cơ mà. Chờ hẳn thật lâu, ta mơ màng ngủ một chút. Ta mơ thấy Ngao Vân thật đẹp trai, ngược gió mà tới. Tay hẳn dắt con ngựa trắng, trên lưng ngựa thò hai cái hòm lớn. Hẳn khệ nệ bê đến cho ta, bên trong từng đĩnh vàng tỏa sáng lấp lánh. Quay lại nhìn Ngao Vân, liền thấy hẳn hóa thành cái cây thần tài, vàng bạc ngọc ngà tỏa sáng như mưa trút xuống quanh ta. Ta cảm thấy dù là trong mơ, ta cũng cười ngạo cảm ơn ra rồi. Tỉnh dậy, ta vội vàng đi đào mấy bình rượu mơ ừ đã vài năm lên, chuẩn bị ngênh đón vàng bạc của ta. Ai mà biết, cái cây vàng bạc kia đến, là mang họa đến.

Trời đổ tối, khi ta tưởng hẳn không tới nữa, tên kia mới khoan thai xuất hiện. Bộ dạng thông dong khiến ta muốn một phát đập chết hẳn.

Ngao Vân bình thân đi bộ vào bàn trà ta đặt dưới gốc lê. Ta ngó nghiêng mãi, vẫn không nhìn thấy con ngựa nào đâu. Thăm nghĩ chắc hẳn đợi đến nửa đêm mới cho ta bắt ngờ, liền tập trung nhìn về cái cây thần tài đang ngồi uống rượu mơ.

“Nhược Nhược, tỷ nhìn ta...như sói nhìn dê con vậy.”

Ta đánh cái “bộp” vào đầu hẳn, ta mà giống sói sao?

Ai mà biết được, đêm đó, ta thực sự thành sói. Nhưng là, con sói già nua này lại bị con dê con kia ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Trời còn tờ mờ sáng, ta theo thói quen thức dậy. Đầu thật con mẹ nó đau! Nhưng mà...sáng ra còn có quỷ áp giường nữa sao? Ta hé mắt ra nhìn một cái, lại bị một cái mặt lăm cho giật mình. Khuôn mặt tuần tú quen thuộc đập vào mắt ta như búa tạ đập vào đầu ta. Cảm giác toàn thân lạnh lạnh trống

trái, trên ngực có chút ngứa ngứa đau đau, bao nhiêu hình ảnh như dòng lũ tràn vào cái đầu đang ngơ ngẩn của ta, đập ta một phát tỉnh cả người.

Đêm qua, tất cả mười hai bình rượu mơ ủ từ ba đến năm năm đều bị ta đào lên, hơn nữa còn uống sạch sẽ. Mà phẩm chất say rượu của ta... thực sự không dám nhìn.

Trước mắt ta hiện lên vẻ mặt vô thố của Ngao Vân khi ta đè hắn xuống giường, ánh mắt dần trở nên trầm trọng khi tay ta làm loạn còi y phục của hắn, còn có... còn có... ta đi chết đây!

Ta rón rén bò dậy, Ngao Vân khẽ nhăn mày, nhưng rồi lại an ổn ngủ. Chắc đêm qua hắn cũng mệt mỏi chết đi.

Hôm đó, ta bỏ lại Ngao Vân ở sơn cốc, ta bỏ trốn. Trốn một lần, trốn tận năm năm. Thực ra ta định trốn hắn cả đời cơ. Say rượu nổi thú tính, cường bức con nhà người ta, lại còn là đứa nhỏ mình nuôi lớn. Ta thực không còn mặt mũi gặp người nữa.

[i]* sói trắng mắt: ý chỉ kẻ vong ơn phụ nghĩa, trong truyện nư hay dùng cụm từ này để mắng nam nhưng không mang ý nghĩa nặng nề như nguyên nghĩa của nó, chỉ là thuận miệng thôi nha các nàng[/i]

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Ta không biết là mình gặp cái vận may cút chó gì, thế nhưng một lần liền trúng thưởng. Trốn khỏi sơn cốc, ta đến kinh thành Cảnh quốc trực tiếp điều hành việc làm ăn của Lan Nhược Phường. Có ta ở đây, việc làm ăn đương nhiên thuận lợi, cho đến một ngày...

“Nhược tỷ. Tỷ còn ăn nữa thì thực sự sẽ biến thành heo đó. Còn là con heo mập, đã một phát liền lăn đến cuối phố.” Đây là nguyên văn câu nói của đồ xấu xa kia.

Ta thề, lúc đó ta đã phải dùng hết tu dưỡng cả hai đời của mình để không xông đến cào nát mặt Ân Tiểu Mặc ra. Lý do chính là ta đánh không lại y. Bao nhiêu lần, hễ ta xông đến là y bay thẳng lên mái nhà ngói, ta ở phía dưới chống nạnh chửi, nhưng chửi mãi cũng chán. Dần dà, ta liền mặc kệ y.

Không phải ta không muốn học võ công. Cái thứ thần kỳ như vậy, ai chẳng muốn chứ! Nhưng mà...

“Nhược Nhược, tỷ không phải ngộ tính bình thường, mà là hoàn toàn không có ngộ tính.” Ngao Vân mười tuổi đã thờ dài nói một câu này sau nửa năm kiên trì dạy ra luyện võ công, khiến cả ngày hôm đó hắn bị ta chửi mắng.

Cứ như vậy, một thân nữ nhi chân yếu tay mềm như ta, mãi mãi chỉ có thể đứng dưới sân ngõ miệng lên mái nhà mà chửi, còn chẳng biết Ân Tiểu Mặc khốn kiếp kia có nghe được hay không. Còn cái bụng của ta cũng càng ngày càng lớn, mặc cho ta thờ dài mớ vì sao càng ngày càng nhiều thế? Không phải ta không nghĩ đến giảm cân. Chính là ta lên thực đơn ăn kiêng, cuối cùng thực đơn của cả tuần bị ta ăn hết trong một ngày. Khóc không ra nước mắt, nhưng mà đói thì ai mà chịu được. Ta nhìn con gấu trúc ta xách theo từ sơn cốc, hình như nó cũng càng ngày càng mập. Hai chúng ta ngồi ôm cái bụng tròn vo của mình, thờ dài nhìn nhau.

Ta còn nhớ mãi ngày hôm đó, sau một ngày đập bàn đập ghế phun nước bọt đàm phán với đám thương nhân cáo già trong thành, ta hớn hờ nhìn đơn hàng hồi này. Không uống công ta vùng lười lâu như vậy. Trời đã khá muộn, tối om chẳng nhìn thấy gì. Ánh sáng nền từ đèn lồng treo trước cửa nhà giàu hắt hieu chiếu xuống mặt đường. Ta chợt thấy đói bụng!

Xông tới gánh mỳ hàng rong của một bà lão hiền lành phúc hậu, ta ăn một mạch hết hai bát mì. Lúc bấy giờ, bà lão hiền lành mới nhìn ta.

“Cô gái, cô mang bầu mấy tháng rồi? Phu quân đâu, sao đêm tối lại một mình ở ngoài. Nguy hiểm lắm, mau về nhà đi.”

Lúc đó, ta mới ngó người ra. Kinh nguyệt của ta, hình như lâu lắm rồi chưa đến.

“Mẹ nó! Tỷ còn chê ta đàn ông? Ở đâu ra kiểu nữ nhân, đến nguyệt sự của mình cũng không nhớ? Bụng tỷ cũng đã lớn được nửa năm rồi. Là nửa năm đó!” Ân Tiểu Mặc gào thét vào tai ta thực phiến toái.

Mẹ nó! Nửa năm rồi. Chẳng trách bụng cũng lớn như vậy. Ta nhân tiện kêu đại phu bắt mạch cho gấu trúc nhỏ, xem có phải nó cũng lớn bụng như ta không. Đáng tiếc, nó là béo thật. Còn ta là béo giả.

Thế là ba tháng sau, một tiểu tử mập mập thuận lợi ra đời. Ta cũng lười suy nghĩ, trực tiếp gọi là Tiểu Trạch, tránh đặt một cái tên hoa lệ nào đó, sau này lại ngớ ra đó là nội hàm của người khác. Tuổi lớn rồi, con cũng có rồi, cũng biết xấu hổ dần dần rồi.

Nhưng mà...ta thật con mẹ nó uất ức!

Năm tuổi, con ta thế nhưng đua đòi bỏ nhà đi. Trước khi đi còn nhìn ta bằng ánh mắt cực kỳ phẫn uất, cứ như ta ép nó đi không bằng. Trẻ con phải ngã mới lớn được, đó là phương châm dạy con của bố ta ngày trước, thế nên ta cứ như vậy mà thực hành. Ai mà ngờ được, thằng oắt con đó bỏ đi thật! Từ năm Tiểu Trạch ba tuổi, ta đã đem nó cùng về sơn cốc, dựng một căn nhà nhỏ khác cách xa ngôi nhà cũ phòng ngừa Ngao Vân tìm đến. Việc làm ăn của Lan Nhược Phưởng ta cũng quăng hết cho quản sự, an nhàn ở nhà làm một phú bà. Con gấu trúc nhỏ trước kia theo ta rời sơn cốc (thực ra là ta bắt trộm nó đi), sau khi trở về cũng ghét bỏ nguầy mông đi, không thèm liếc ta một cái. Nó ở trong rừng thật khó khăn tìm được một con gấu khác không chê nó béo, kết hôn sinh con, sinh được một tên tiểu tử béo mập mũm mĩm.

Ngay lúc này, gấu trúc “nhỏ” năm xưa đang đứng trước mặt ta đầy tức giận. Nguyên nhân là...đứa con gười kia của ta đã trộm con của nó đi rồi!

Ta ngàn vạn lần không ngờ tới, thằng nhóc chết tiệt kia lại dễ dàng tìm được lối ra sơn cốc như vậy. Nhớ năm xưa, cha nó cũng mất cả tuần mới ra được. Thằng nhóc này mới đổi ta hai ngày, sao nói đi liền đi mất rồi.

Còn về nguyên nhân khiến nó đổi ta...

“Mẹ, cha con đâu?”

“Con làm gì có cha.”

“Ai chẳng có cha mẹ, Cầu Cầu còn có nữa là con.” Cầu Cầu là tên Tiểu Trạch đặt cho tên nhóc mập đã bị nó trộm mang theo kia.

“Ồ, con là do ta trúng thưởng. Nên chỉ có mẹ thôi.”

“Con muốn có cha.”

“Không liên quan đến ta.”

“Mẹ là mẹ của con!”

“Con còn nói nữa thì sẽ thành đứa nhỏ ta nhặt ở ven đường về nuôi.”

Đấy! Câu chuyện hình như chỉ có vậy thôi. Nó giận dữ ta cái gì cơ chứ? Ta còn chưa tính toán nó trộm bạc của ta mang đi nữa!

Nhưng mà...ta vẫn phải rời sơn cốc. Phải đi tìm tên gấu trúc con mập như cái lu kia về, miễn cho mẹ nó bất chợt nóng mắt lên mà xé ta làm hai mảnh.

Thực ra Tiểu Mặc vẫn luôn cho người để mắt mẹ con ta, nên ta không sợ Tiểu Trạch gặp nguy hiểm. Nhưng lần này, ta thực quá chủ quan rồi.

“Thuộc hạ có tội!”

Làm mất con ta, người đứng là có tội! Nhưng mà nó nghịch như vậy, ta còn không quản được nói gì đến người.

“Nói cụ thể sự việc đi.”

“Có một đám cao thủ chặn đường thuộc hạ, đưa tiểu công tử đi.”

“Người đánh không lại họ?”

Người nọ cúi đầu không nói, coi như cam chịu.

“Trước đó nó có tiếp xúc cùng ai không?”

“Tiểu công tử dọc đường tiêu tiền hào phóng, bị không ít người để mắt. Trên đường có va vào một vị công tử...”

“Có tra được là ai không?”

“Không tra được. Nhưng...”

Trên quạt của vị đó dường như có dấu ấn hoàng gia....

Mấy chữ đó như ma ám quay vòng vòng trong đầu ta! Mẹ nó! Người đây đưa trêu ghẹo đến cả hoàng tộc, mẹ người có thêm năm cái Lan Nhược Phưởng nữa cũng đầu không lại!

Từ khi thành lập Lan Nhược Phưởng đến nay, đây là lần đầu tiên ta thực hiện quyền của một bà chủ trên mạng tình báo này, kêu gọi mọi người dốc hết sức tìm kiếm tin tức về ông trời nhỏ nhà ta. Lần này trở về, lão nương cho người nhện dõi ba ngày ba đêm, xem lần sau còn dám bỏ nhà đi nữa hay không!

Dù thật tức giận đứa con khó dạy, nhưng mấy ngày nay ta vẫn không nhịn được mà cười ngoác miệng ra. Cây hoa đào cần cỗi của ta, cuối cùng đã chịu đơm hoa rồi.

Mười lăm năm trước, ta khi đó mới tới đây ngựa mặt lên trời than vãn, không nghĩ đến hiện tại, ta gặp được vương tôn công tử thật rồi!

Người nọ tên Ngọc Dương, quen biết qua một vụ làm ăn. Người nọ là tuýp người ôn nhuận như ngọc, đặc biệt khi cười mang cho người ta cảm giác rất ấm áp, rất dễ chịu. Hắn nói hắn là văn nhân, cũng là thương nhân. Hắn không giống mấy lão già văn nhân hễ mở miệng ra là thơ văn lễ giáo, ngược lại nói chuyện hết sức thú vị. Cũng chưa bao giờ cậy mình nhiều chữ một chút mà mở miệng dạy dỗ người khác, có lẽ do vậy ta mới không ác cảm với hắn. Phải biết rằng nếu không có Ngao Vân thì bây giờ ta vẫn là một nha đầu hoang dại mù chữ nha.

Hình như Ngọc Dương còn làm quan trong triều. Bởi vì ta chưa từng thấy hắn lộ mặt buồn bán. Cảnh quốc có quy định cấm quan lại buôn bán. Cho nên ta đoán hắn làm quan, hơn nữa chức quan không hề nhỏ, vì trên người hắn có một loại khí chất của kẻ ở nơi cao.

Có vẻ hắn cũng không phải là người biết nói chuyện. Đôi khi bọn ta đi uống rượu, hắn nói những câu khiến ta cảm thấy cả người như muốn đóng băng. Không ngờ người thời xưa cũng biết kể chuyện cười lạnh nữa.

Đại khái như...

“Nhược Thiên, cô có biết vì sao mọi người lại vất vả làm lụng như vậy không?”

“...”

“Bởi vì họ không chịu được đói bụng.”

Ta chợt cảm thấy có cả đàn quạ đen bay qua đầu. Đại ca, tư duy của người càng đi càng xa rồi.

Khó trách Tiểu Mặc mắng ta càng già càng lẩn thẩn. Trước kia nghe thấy như vậy, ta liền chống tay vào cạnh sườn, uốn lưỡi vài lần, sau đó bắt đầu chửi mắng y. Nhưng lần này, hình như y nói đúng rồi.

Ta rất thích nói chuyện với Ngọc Dương, thỉnh thoảng còn cảm thấy hình như hắn có ý với ta nữa (hìhì), nhưng mà ta thề, ta chỉ thích uống trà đàm đạo với hắn, nghe hắn kể chuyện cười lạnh thôi. Ta cảm thấy, có lẽ ta coi hắn là bằng hữu. Đúng vậy, ta thực sự coi hắn là bằng hữu, cho đến một ngày... (mẹ nó! lại là cho đến một ngày)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ta chớp chớp mắt hai cái, xác định không phải ảo giác liền lập tức giương to mắt ếch nhìn khung cảnh xung quanh. Mẹ nó! Bị bán đi đâu rồi?

Ta nhớ rõ ràng, chiều đó đi uống trà cùng Ngọc Dương, trở về đến hẻm nhỏ bị thằng nhóc ăn mày đen nhẻm giật mất túi tiền. Thế là ta xắn tay áo lên đuổi theo nó. Đùa gì chứ? Đành rằng ta là phú bà, nhưng tiền kiếm được cũng là mồ hôi công sức của ta, ở cả của người làm công cho ta nữa, đâu phải nhặt được đâu. Ta nghiêng rằng kèn kẹt đuổi theo thằng nhóc đó, trong bụng thầm nghĩ nếu ngày xưa ta chạy được như thể này thì đã không trượt thể dục rồi. Cuối cùng, vẫn là ta quá ngây thơ. Đằng sau gáy bị đập một cái, thằng nhóc đứng trước dừng lại quay đầu nhìn ta, nụ cười của nó thật quá tức mắt. Nó đang cười giễu ta!

Và tỉnh lại, ta đã ở đây.

Ta ngoan ngoãn ngồi trong phòng, đợi người ta mang ra đầu giá. Hoàn cảnh này ta xem phim thấy nhiều rồi! Ngoan ngoãn thì đỡ bị ăn đòn, đằng nào cái thân già này có chạy cũng không thoát, ra được bên ngoài rồi, có lẽ sẽ gặp may.

Chẳng ngờ tới, bọn buôn người này tử tế ngoài mức tưởng tượng của ta rồi! Ngày thứ nhất, đến bữa lại có một cô nương nhỏ nhắn xinh xinh mang cơm đến cho ta, đợi ta ăn xong lại đến dọn bát đĩa. Hơ hơ, không phải bắt ta về làm phu nhân đấy chứ? Ở nơi này cũng có tục cướp vợ sao?

Sự thật chứng minh, nếu ông trời chịu ngó ngang tới ta, đó là khi ông ta hết chỗ chơi, muốn quay là bốn cọt ta mà thôi.

Ta không phải người chịu ăn thiệt thòi, nhưng ta biết lúc nào phải nhẫn nhịn. Ta nhìn mình một thân nhếch nhác, thân cô thế cô, ngoài kiếm tiền ra ta không biết làm gì khác, vì thế hiện tại, ngoài nhẫn nhịn, ta không thể làm gì khác. Không thể học đòi mấy cô nàng nữ chính trong phim trong truyện, mạnh mẽ đứng lên phản đối hay tức giận phản kháng lại, thực tế không giống như mơ đâu. Lọ lem muốn gặp hoàng tử, cô ta phải lau nhà dọn dẹp, chịu sự bắt nạt của mẹ kế cùng em kế mười mấy năm cơ mà. Đau đớn hôm nay, ta nhất định trả lại gấp bội. Nhưng muốn trả thù, ta phải còn mạng.

“Á!!!” Ta hét lên đau đớn. Hiển nhiên, vị kia không thấy thoải mái, chắc là bị chói tai, cô ta cau mày, mắt liếc một cái. Lập tức, ta cảm thấy kẹp gổ trên tay mình xiết chặt, hai cung nữ to béo bên cạnh cũng ra sức đè thanh kẹp gổ ở chân ta.

Mẹ nó! Tốt nhất đừng để bà đây biết được đứa nào đem ta ném vào cái động ăn thịt người này!

Cuộc đời ta thật hết sức bi kịch mà! Bảy ngày trước ta mới biết mình bị đưa vào trong cung, nghe nói còn là tú nữ nữa. Đám người xung quanh ai ai cũng thật khách khí với ta, chế độ đãi ngộ cũng hơn xa mấy tú nữ khác. Thậm chí, ta va vào một vị hoa lệ được gọi là Thục phi nương nương cũng có người ra nói đỡ. Không hiểu sao, hôm sau tỉnh dậy, tất cả liền thay đổi ba trăm sáu mươi độ. Ánh mắt người khác nhìn ta không còn thiện ý như trước, còn có thêm ba phần khinh miệt, bữa trưa còn chưa kịp ăn đã bị lôi đến nơi này hành xác, chán chê lại bị ném về nhà củi, ngày hôm sau lại tiếp tục một màn đó. Một màn diễn, diễn đi diễn lại đã ba ngày, chân tay ta vết thương cũ chưa lành vết thương mới đã xuất hiện.

“Hừ! Cái đồ không biết xấu hổ! Không còn trong sạch, dám cả gan vào cung mơ tưởng làm phượng hoàng!” Trong tiếng mình la hét, ta loáng thoáng nghe được giọng của một tú nữ. Ta ngờ rồi! Trong sạch? Trong sạch em gái người! Người có biết năm nay con ta bao nhiêu tuổi rồi không?

“Nhị hoàng tử thật quá lương thiện rồi! Sao có thể quan tâm loại nữ nhân thế này?”

Mẹ nó! Người nói xem loại nữ nhân thế này là nữ nhân thế nào?

Khoan khoan! Nhị hoàng tử là cái quái gì vậy? Cái nồi đen này từ đâu úp lên đầu ta?

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương!” Ta không ngẩng đầu, chỉ cảm thấy ta sắp chết chìm trong cái giọng điệu chảy rớt của Thục phi này rồi.

“Chuyện gì vậy?” Giọng nói từ phía sau truyền tới, chứa trong đó mấy phần uy nghiêm. Hò, ta sắp được xem cung đấu.

“Nữ nhân này lai lịch bất minh, trà trộn vào tú nữ đợt này, thần thiếp vô tình biết được, muốn tra hỏi rõ ràng rồi báo lên hoàng hậu nương nương.”

“Ồ, Thục phi có tâm!” Giọng điệu người kia ý vị thâm trầm, ta đoán bà ta đang ở trong bụng cười mắng Thục phi tám vạn lần.

“Ngọc Dương tham kiến hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương.”

Hơ, giọng nói này có chút quen quen nha!

“Tham kiến Nhị hoàng tử!”

Nhân vật máu chó trong truyền thuyết đây rồi! Do hấn mà ta dính một thân máu chó ở đây ăn đòn!

“Là người?” Ha ha, bằng hữu nha! Lần này ta thoát rồi! Khoan...khoan đã...

“Người đem ta vào cung?”

Về mặt kia thế nào? Ngẫm thừa nhận sao?

“Mẹ kiếp! Người còn khôn nạn được hơn không?” Sao ta lại không nghĩ ra cơ chứ? Ngọc Dương, Ngọc Dương, ha ha...

“Hỗn xược! Người đâu! Mau thi hình!” Thục phi này dám lớn tiếng trước mặt hoàng hậu cơ à?

“Á!!!” Mẹ nó! Ngón tay ta sắp đứt ra rồi! Bà hoàng hậu chết tiết kia bày ra bộ dạng xem trò vui là sao chứ?

“Hai vị nương nương ở nơi này làm dụng tư hình?” Giọng nói này, hình như lại quen quen rồi.

“Tham kiến Thái tử điện hạ.”

Ta đau lắm rồi, không còn sức ngoái cổ lại, nếu không thật muốn quay lại nhìn nhân vật Thái tử này một chút. Trong phim cổ trang, nhân vật Thái tử luôn là người bị ám hại nhiều nhất đấy, hơn nữa, cuối cùng thường chết rất thê thảm.

“Nhược Nhược?” A, này có tính là gọi ta không nhỉ? Nhưng mà...gọi thế này chỉ có một người thôi.

“Nhược Nhược!” Ta cảm thấy mình rơi vào một vòng tay, khuôn mặt anh tuấn phóng to trước mắt ta, ta có thể nhìn thấy hình bóng nhếch nhác của mình trong mắt hấn. Xấu hổ quá! Ta trốn năm năm, không phải để gặp lại trong bộ dạng này đâu!

“Nhược Nhược!” Giọng nói của hấn khàn khàn, dường như đang kìm nén điều gì đó.

Ta đưa tay lên, muốn chạm vào gò má kia, nhưng ngón tay nặng trĩu không cách nào nhấc lên nổi, mắt ta mờ nhoà đi. Trước mắt ta thấp thoáng bóng dáng đứa nhóc đầy ngọc khí đứng dưới ánh nắng nói với ta

“ta là Ngọc Vân.”

Ngọc Vân, Ngọc Vân! Nam Cung Ngọc Vân!

“Vân?” Ta thảng thốt gọi, chỉ sợ tất cả chỉ là ảo giác của mình ta.

“Nhược Nhược! Đừng khóc! Đừng khóc! Ta ở đây, tỷ đừng khóc.” Bàn tay hấn vụng về chà chà gò má ta, đáng vẻ hoảng hốt thật buồn cười.

“Thật là nguoi sao?” Nhận được cái gật đầu khẳng định của hắn, ta dứt khoát “Oà” lên một tiếng. Bao nhiêu nước mắt nhìn mấy ngày qua cứ thế ào ra không làm sao dừng lại được.

“Vân! Vân!” Nhìn hắn nhẹ nhàng tháo kẹp gỗ trên từng ngón tay ta, hung ác trong lòng không biết từ chỗ nào xông ra, ta vùi đầu vào hõm vai hắn, nghiêng rặng cần một cái. Động tác tháo kẹp dừng lại một chút rồi lại điềm nhiên tiếp tục.

“Nhược Nhược! Ta ở đây, tỷ đừng khóc!” Tiểu tử kia bất chấp bộ quần áo đất giá mà ngồi hẳn xuống đất, ôm ta ngồi trong lòng hắn, cẩn thận tháo kẹp trên từng ngón chân ta.

“Ngoan, nín đi.” Ta có muốn khóc đâu! Thật quá mất mặt rồi! Nhưng mà, bao nhiêu uất ức trong lòng cứ âm âm xông ra, ta can không được.

Cả người nhẹ bẫng, thẳng nhóc nằm nào ghé vào lòng ta mà ngủ giờ đây vững vàng bé ta lên.

“Thái tử, nàg...”

“Người này lai lịch bất minh, không còn trong sạch, trà trộn vào cũng ắt có ý đồ bất chính, Thái tử không nên bị lừa gạt.” Giọng nói của Thục phi mười phần uyển chuyển, lại không thiếu phần kiêu ngạo.

Hoàng hậu im lặng không nói, nhưng ta nhìn thấy vẻ mặt bà ta sa sầm.

“Tam đệ, đệ tuy là Đông cung thái tử, nhưng cũng không thể can thiệp chuyện hậu cung.”

Ta không nói gì, chỉ im lặng nhìn Ngao Vân, ánh mắt hắn dường như càng lúc càng lạnh, tay ôm ta cũng dùng lực nhiều hơn. Mẹ nó! Nguoi không muốn bé thì thả ta xuống, cần gì cố tình làm đau ta như vậy? Cái thân già này còn chịu chưa đủ sao?

“Ai thi hình?” Lần đầu tiên ta biết tới thì ra giọng nói của thẳng nhóc cùng ta sống tám năm trong rừng có thể lạnh lẽo như vậy, không khí xung quanh dường như cũng hạ xuống vài độ.

Ba cung nữ cùng một lão mama run rẩy bước ra, ánh mắt gắt gao nhìn về phía Thục phi nương nương, mà vị cao quý kia, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Ngao Vân. Ta nhìn ra được, đó không nên là ánh mắt một vị phi tử của hoàng đế nhìn về Thái tử.

“Lôi xuống loạn côn đánh chết.” Âm thanh tàn nhẫn khiến ta giật mình, toàn thân lạnh buốt. Ân Tiểu Mặc cũng từng giết người, nàg giết người ta rất tàn nhẫn, nhưng không khiến ta cảm thấy lạnh giá như vậy. Có lẽ vì đây là Ngao Vân, là đứa nhỏ gây thơ lớn lên dưới mí mắt ta, về tàn nhẫn này của hắn ta lần đầu thấy được, ngay lập tức không cách nào chấp nhận.

“Thái tử khai ân! Thái tử khai ân!” Kèm theo đó là những tiếng đập đầu xuống đất thật chói tai.

Thục phi nương nương kia nhất thời hoảng hốt, gương mặt trắng bệch. Hoàng hậu cũng sa sầm nét mặt, ánh mắt nhìn Ngao Vân tràn đầy nghi hoặc. Loáng thoáng có vài ánh nhìn đầy hận ý bắn về phía ta. Ta chỉ muốn nói, ta vô tội mà.

Ta kéo nhẹ áo Ngao Vân, hắn cúi xuống nhìn ta, lạnh giá trong đáy mắt chưa kịp tan đi.

“Đừng như vậy, ta không sao cả.”

Ngao Vân vẫn nhìn ta, mím môi không nói. Ta nhận ra được, hắn không hài lòng.

“Vài hôm sẽ không sao cả.”

“Ném vào phòng giặt đồ!” Nói rồi vững vàng ôm ta rời khỏi đó, nhanh đến mức ta còn không kịp nhìn về mặt của đám người kia.

“Truyền Thái y!”

Cứ như vậy, ta an tĩnh nghỉ ngơi trong Đông cung của Thái tử Cảnh quốc, tay không chạm nước, chân không chạm đất, hoàn toàn không quan tâm thế sự bên ngoài.

Ngao Vân! Ngao Vân của ta! Hắn vậy mà lại là con nhà đế vương, lại còn là người sẽ kế thừa đế nghiệp. Đế vương vô tình! Ta phải làm sao bây giờ?

Vẫn là ta suy nghĩ quá đơn giản. Trong lòng ta hiểu rõ chuyện Ngao Vân can thiệp vào hậu cung, mang ta về tử cung của hắn chắc chắn sẽ bị người đàm tiếu, chỉ là ta không ngờ chuyện lại lớn đến mức đó.

Con rồng tối cao của cái lồng vàng hoa lệ này tìm đến ta.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Khi đó, ta còn đang nằm trên giường đọc sách. Rõ ràng không phải cô gái nhỏ yếu đuối gì cho cam, vậy mà vết thương trên tay và chân mãi không thấy khỏi, thái y nói bị tổn thương đến xương, cần phải điều dưỡng.

Cánh cửa tấm điện của Thái tử điện đột ngột bị mở ra, ta hoảng hốt lăn từ trên giường xuống đất, vết thương bị đụng lại đau đớn tê tái, trong bụng khẽ chửi thầm một tiếng, ngước lên lại là một bóng dáng uy nghi đập vào mắt.

“Dân nữ khấu kiến hoàng thượng!” Ta không dám ngẩng mặt nhìn, ta nghe nói nhìn thẳng mặt hoàng đế là đại bất kính đó.

“Ngẩng mặt lên!” Quả nhiên không hổ là người ở chỗ cao, chỉ giọng nói thôi cũng khiến người ta sợ hãi, ta chậm chậm ngẩng mặt lên. Thoáng nhìn qua, con rồng này có vài phần giống Ngao Vân, nhiều hơn vài phần uy nghiêm.

“Đúng là cái mỹ nhân! Khó trách tam ca kim ốc tàng kiều.” Đây là... kiểm chuyện à? Hẳn tàng ta ảnh hưởng đến miếng cơm manh áo của người sao?

“Người có mục đích gì?” Con rồng lớn quả nhiên nhú mảy lại.

Một thoáng gió lướt qua, cả người ta nhẹ bẫng bị nhấc lên, đến khi tỉnh hồn, người đã ở trên giường, màn rèm cũng đã buông xuống. Cách tấm màn mỏng manh, ta nhìn thấy khuôn mặt nam nhân lạnh lẽo như phủ một tầng băng sương.

“Phụ hoàng cùng hoàng đệ đến thăm cũng không nên tự ý vào tấm điện của nhi thần.”

Thoáng chốc, con rồng kia dừng dừng giận dữ.

“Nữ nhân này lai lịch bất minh, con không nên giữ ở bên người.”

“Nhi thần tự có chừng mực.” Ngao Vân lạnh nhạt, ý tứ đuổi người không hề che giấu. Hoàng đế nhìn hẩn như vậy, có lẽ cũng biết xông vào phòng ngủ của con trai là không đúng, phát tay áo tức giận bỏ đi.

Ông ta vừa đi khuất, Ngao Vân vén màn bò lên giường, bắt chợt ôm lấy ta.

“Nhược Nhược, khiến tỷ uất ức rồi.” Giọng nói của hẩn khàn khàn kim nén, ta chợt thấy đau lòng. Từ khi gặp lại, ta chưa từng được nghe giọng nói thoải mái vui vẻ của hẩn.

Ngày hôm đó, Ngao Vân không biết xấu hổ đuổi thể nào cũng không đi, ở lì trên giường, phảng phất như chúng ta ở son cốc mười năm trước. Khi đó, chúng ta là những đứa trẻ.

Hôm đó ta mới biết, Ngao Vân sống ở cái lồng son hoa lệ này cũng không dễ dàng gì. Hoàng hậu hiện tại không phải mẹ ruột của hẩn, mẹ của hẩn là người giang hồ, xuất thân từ Thần Y Cốc, bà đã mất khi hẩn được năm tuổi. Hoàng đế cũng không vui mừng hẩn. Vị trí Thái tử này của hẩn là di chiếu của Tiên hoàng. Năm xưa Tiên hoàng hậu bệnh nặng, nhờ vào một tay y thuật hơn người của mẹ hẩn mà nhặt về một mạng. Tiên hoàng mặt rồng vui vẻ. Ông lập tức hạ hai đạo thánh chỉ, một là nhường ngôi cho cha hẩn lúc đó là Thái tử, một đạo chỉ định Nam Cung Ngao Vân hẩn cho vị trí Thái tử Đông cung, sau đó liền đưa thể tử đi ngao du sơn thủy. Chẳng ngờ đến cuối cùng, mẹ hẩn lại là người ra đi trước hai người họ. Mẹ hẩn u sầu sinh bệnh mà rồi đi nhân thế, cha hẩn vì vị trí Thái tử do Tiên hoàng chỉ định này mà xa lánh hẩn, Ngao Vân năm tuổi ở trong cung, mặc người chém giết. Mãi đến khi hẩn bị người ta đẩy xuống nước giữa mùa đông lạnh giá, sinh bệnh không xuống nổi giường, Thần Y Cốc mới được hay tin tức. Diệp lão ở Thần Y Cốc xót xa em gái, thương cháu trai còn nhỏ đã phải chịu người bất nết, tức giận đưa hẩn về Thần Y Cốc, thế nên mới có chuyện của ta và hẩn sau này.

“Nếu đã đi rồi, sao còn quay lại?” Nếu đã rời khỏi vũng bùn này, sao lại còn trở lại, đứng ở vị trí cô độc này.

“Họ đến đòi ta trở về. Năm đó Hoàng gia gia quy tiên.”

Tiên hoàng đế trước khi chết còn cố gắng trói buộc sợi xích này vào cổ hẩn. Ta xoa xoa đầu mảy đang nhú lại của Ngao Vân, hiển nhiên, hẩn ở nơi này không vui vẻ gì.

“Thật may, tìm được tỷ rồi.” Ngao Vân như đứa trẻ, dụi đầu vào tay ta, rồi bắt chợt ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt ta.

“Tỷ ở lại đi.”

“Ngao Vân, muốn làm hoàng đế sao?” Đáp lại ta là một mảnh trầm mặc, ta cũng im lặng. Không thể trách hẩn, nam nhân nào không ôm mộng đế vương, huống chi hẩn lại là thiên chi kiều tử, định sẵn con trời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Vết thương dần lành lại, ta vẫn ngoan ngoãn ở trong Thái tử điện, hưởng thụ niềm hư vinh được người bảo vệ, ta đoán bên ngoài hẩn đã loạn lên rồi. Nhưng trong này, ta vẫn bình an, điềm nhiên mà sống, vì ta có Ngao Vân. Nhưng đại gia à, người không phải Thái tử sao? Không phải trong phim đều chiếu Thái tử rất bận rộn sao? Người ngày ngày quanh quẩn bên ta là ý gì? Không cần lên triều sao? Con rồng già kia không có ý kiến gì sao?

Hiển nhiên, ông ta hẳn là có ý kiến. Nhưng có lẽ vì mặt mũi của mình hoặc bài học lần trước, ông ta không đích thân đến, mà sai bà vợ đến.

Đó là một chiều mùa hạ mát mẻ, tính ra con nòng nọc nhỏ nhà ta đã bỏ nhà đi bụi ba tháng rồi, không biết có được ăn no không nữa. Ta lười nhác nằm dưới tán cây sồi nắng, híp mắt nhìn vàng thối dương rực rỡ kia. Cao, xa, chỉ có thể nhìn. Nếu người cứ một mực đến gần sẽ bị thiêu thành tro bụi. Ngao Vân cũng như vậy.

Ngao Vân bị hoàng đế gọi đến ngự thư phòng, ta đuổi hết người hầu ra ngoài, độc chiếm cái sân nhỏ này. Một thân sa y mềm mại khoan khoái, tia nắng len qua kẽ lá tình nghịch nhảy nhót, gió nhẹ thoang thoang mùi hoa nhài, ta cảm thấy thực là thiên đường rồi. Mấy ngày nay, ta sắp bị mớ quần áo trong cung này trói chết. Ngao Vân mà ở nhà, ta càng không dám mặc, quan niệm của người cổ đại về trang phục của nữ giới không thoả được như ta. Dù ta không biết xấu hổ, nhưng cũng sợ Ngao Vân ngại ngùng.

Khi hoàng hậu xông vào, không ai báo cho ta hết, mà ta, một thân váy ngủ mỏng manh lộ tay lộ chân, nằm ngửa dưới tán cây.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Giọng nói the thé chói tai của cái tên không phải nam không phải nữ kia thành công đuổi bay con sâu ngủ của ta.

“Dân nữ khấu kiến hoàng hậu nương nương!”

“Yêu nữ không biết xấu hổ!” Êu êu, sao lại bị chửi nữa rồi?

“Người đâu! Lôi ra ngoài đánh ba mươi đại bản.”

Mẹ nó! Bà đây trêu chọc các người lúc nào há? Ta mỏng manh bị hai vị cung nữ lớn tuổi to béo lôi xềnh xệch.

Bỗng dung lấp ló một vật áo trắng tinh ở bên ngoài. Ngao Vân chỉ mặc đồ đen. Ngao Vân bỗng nhiên bị gọi đi, hoàng hậu tự dung xông vào đòi đánh ta, vật áo trắng bên ngoài cung điện. Thì ra là thế! Người đứng đầu hậu cung này, có vẻ không chờ được muốn huy hoai ta rồi. Nhưng mà, chậu máu chó này muốn hất lên người ta, còn phải xem ta đây có đồng ý nhận hay không nhé.

“Buông!” Ta lạnh giọng.

Có lẽ khí thế có chút dọa người, hai kẻ đang giữ ta thực sự buông tay. Hừ, lão nương đây cũng không phải mèo bệnh đầu nhé. Những ngày qua mềm mại hiền lành chẳng qua để thỏa mãn cảm giác cô gái nhỏ được bảo vệ thôi, chứ nếu ta thực sự yếu ớt như vậy, cho dù có thêm mười Ân Tiểu Mặc chống đỡ, Lan Nhược Phụng cũng không thể tồn tại được.

“Người muốn làm phản?” Hoàng hậu sắc mặt đặc biệt khó coi, có vẻ lâu lắm rồi, chưa ai làm trái ý bà ta thì phải.

“Xin hỏi hoàng hậu nương nương, dân nữ có tội gì?”

“Yêu nữ, dựa vào chút nhan sắc tầm thường của người mà muốn mê hoặc thái tử, bay lên làm phượng hoàng? Hôm nay bổn cung sẽ đánh cho người tỉnh táo lại!”

“Hoàng hậu người tốt nhất quản cái miệng của người sạch sẽ một chút.” Con mẹ nó, nhân vật xuyên không trong truyện xuyên không “một khúc thành danh”, đảo phá thiên hạ còn chưa thấy bị gọi là yêu nữ, ta làm gì mà bà ta dám gọi ta như vậy! Không có nào à?

“Hỗn xược!”

“Ta không phải người dân Cảnh quốc các người, trong mắt ta, bà chẳng qua là một bà lão tiền mãn kinh khó chịu thôi nhé!” Cái miệng của ta càng lúc càng mất khống chế rồi, đáng nào cũng ăn đòn, chẳng lẽ không thể nói một chút cho đỡ tức sao?

Hoàng hậu rõ ràng tức giận đỏ mặt, nhưng không nói lời nào, ngược lại, lão ma ma bên người bà ta nhìn ta quỷ dị. Bất chợt có người túm lấy cổ áo ta từ phía sau. Loại áo ngủ này của ta làm từ lụa mỏng, giăng co thế nào cũng không sao, nhưng chỉ cần một vết rách nhỏ, sẽ dễ dàng theo đó mà xé ra. Trong đầu thấp thoáng vật áo trắng tinh, trong lòng tràn một dự cảm không lành.

Khuê dự, danh tiết, tiếng tăm, ta đều không màng, những quy tắc nữ giới ở đây không trói buộc được ta, nhưng mà Ngao Vân...

Rệt... Ta nghe được tiếng xé rách của vải vóc, bên trong ta chỉ mặc nội y thôi.

Rệt... Ta cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo rồi.

Rệt... Lụa này một khi có vết rách, sẽ theo nếp vải mà rách không cách nào giữ được.

Rệt... Lụa theo nếp, một đường bị xé đến thắt lưng, gió lạnh khiến ta run rẩy.

Mẹ nó! Hoàng cung này là nơi xung khắc!

“Nhị hoàng tử! Người không thể xông vào!”

“Cút ngay!” Vật áo trắng tinh không nhiễm bụi trần rơi vào mắt ta.

“Nhị hoàng tử tới tận Đông cung để thương hoa tiếc ngọc sao?”

Ta chặt vật giữ lại xống áo, trong lòng chửi thầm một tiếng, đây không phải nằm trong tính toán của bà sao?

“Hoàng hậu nương nương cũng không thể tự ý xông vào tẩm cung của Thái tử đánh người.”

Ta thừa nhận, Nam Cung Ngao Dương là một công tử ôn nhu, nếu không tính việc hấn lừa ném ta vào cung thì có thể coi là một bằng hữu tốt.

Rệt... Kề nắm áo ta từ phía sau dứt khoát mạnh tay xé xuống một đường.

Ta nhìn thấy trên môi hoàng hậu nụ cười đắc ý, ta nghe thấy bên ngoài ồn ào giọng nói của nam nhân. Hôm nay bà ta quyết tâm huỷ hoại ta rồi.

Cung nữ bên người ta bị đá ngã xuống đất, ta xoay sở giữ cho mảnh vải trên người không rơi xuống, miễn cưỡng che kín chính mình. Thật may ta lỡ tay cắt đồ rộng, sau đó lười không sửa lại.

“Nhược Thiên, mặc vào!” Ngao Dương cởi áo ngoài ném cho ta, vạt áo vẫn tinh khiết trắng thuần như vậy.

Nhưng mà Ngao Vân sẽ không vui đâu. Nếu hôm nay ta mặc áo này, hoàng hậu sẽ có lý do đường đường chính chính ép Ngao Vân đuổi ta khỏi Đông cung, nhưng nếu không mặc...

Tiếng ồn bên ngoài càng lúc càng gần. Ý cười trên môi hoàng hậu càng lúc càng sâu.

“Phiền Nhị hoàng tử quan tâm!” Ta không mặc, ta cứ không mặc đấy!

“Giữ ả lại!”

Ta lùi dần về phía sau. Lá sen trong hồ như những chiếc lọng lớn, rung rinh trên mặt nước.

“Nàng cần gì phải khổ như vậy?” Nam Cung Ngao Dương vẻ mặt đau lòng nhìn ta.

“Nhờ phúc của ngài.”

Tới sát hồ sen, ta thuận tiện ngã người về phía sau. Lá sen trong hồ lớn như vậy, có thể che cho ta. Sao cũng được, miễn là không bị mục giả tiền mất kinh này làm nhục. Ta nhắm hai mắt, thả lỏng cơ thể về phía sau.

“Đồ ngốc này!” Giọng nói trầm ấm quen thuộc, cả người được bao trùm bởi hơi thở ấm áp quen thuộc.

Hai chân chạm đất, đầu óc ta vẫn mông lung, muốn quay đầu lại nhìn một chút, lại bị người phía sau giữ chặt lấy, sau lưng áp vào lồng ngực ấm áp của hấn. Sau gáy lạnh lạnh lại mềm mềm, ta ngó người một thoáng. Thằng... thằng nhãi này dám hôn vào gáy ta? Sắc mặt hoàng hậu càng lúc càng khó coi, Nhị hoàng tử cũng nhìn ta ai oán.

Đứa trẻ này bao năm vẫn vậy, là của hấn, người khác chỉ nhìn thôi hấn cũng không vui. Hơi thở nam tính bao phủ khiến khuôn mặt già nua của ta bỗng đỏ lên. Nhảm nhí! Sao ta lại thành của hấn rồi?

“Cút!”

Hoàng hậu phẫn nộ chỉ tay vào Ngao Vân, môi run rẩy một hồi cũng không nói thành tiếng nào, tức giận bỏ đi. Nhị hoàng tử cũng bị thị vệ đẩy ra ngoài, trước khi đi còn ngoái nhìn ta một cái.

Ngao Vân ôm ta trở về tẩm điện, vòng tay to lớn xiết chặt không buông.

Này... hơi ngại ngừng rồi đấy. Đằng sau là lưng trần đang áp vào ngực hấn, hơi thở nam tính phả vào sau gáy khiến ta ngứa ngáy. Nhóc à, người còn không buông ra, ta nổi sắc tâm thì phải làm sao?

“Làm sao bây giờ, vừa rồi đi thì lại có phiền phức rồi.” Giọng nói của hấn kìm nén, ta nghe được tiếng hấn run run.

“Ngoan. Ta không sao mà. Chẳng phải vẫn đang ở đây sao?” Ta muốn vươn tay xoa đầu hấn, cả người lại bị xiết chặt, sau gáy có cái gì mềm mềm chạm vào, Ngao Vân áp môi vào cổ ta, hơi thở nóng ấm khiến khuôn mặt già nua của ta lại đỏ lên rồi.

“Nhược Nhược, ta phải làm sao với tỷ bây giờ?”

Ta cũng không biết, ta phải làm sao bây giờ. Từ khi gặp lại, ta cùng Ngao Vân ăn ý không nhắc đến chuyện đêm đó, nhưng hiển nhiên cả hai cùng hiểu rõ, chúng ta đã không thể trở lại làm đôi tỷ đệ trong son cốc năm đó.

“Lần này ta tới đây là để tìm con.” Ta cảm nhận được vòng tay ôm mình khế cứng nhắc.

“Con?”

“Con trai ta cũng đã lớn, lần này ham chơi trốn nhà đi...”

Chao đảo một cái, ta bị nam nhân cao lớn đè trên giường, ánh mắt hấn nhìn ta nhưng con thú bị thương, phần uất mà tuyệt vọng. Ta bị cái nhìn ấy làm cho ngơ người luôn rồi.

Ngao Vân cúi xuống, cắn vào môi ta, dường như đau lòng, lại buông răng, đầu lưỡi viền theo bờ môi ta, trần trọc day dứt.

“Tỷ nói xem, ta có nên giết chết cha của đứa bé không?”

Hắn cũng không thêm đợi ta trả lời, lần nữa cúi xuống hôn ta. Có điều, lần này hắn không dịu dàng như ban nãy nữa. Thế công càn quét, hấn mạnh mẽ xâm lược khiến ta không cách nào trở tay. Vừa định lên tiếng thì đầu lưỡi hắn đã gian xảo chui vào khoang miệng, ra sức càn quét. Chút đường khí cuối cùng như bị hắn từng chút một rút đi. Đầu óc ta như thành bùn nhão, chợt cảm thấy môi nhói một cái, hấn lại cắn ta.

“Không được, tỷ sẽ hận ta mất.”

Ngao Vân gục đầu vào cổ ta, run run lắm lắm. Tay ta vô thức vươn lên muốn xoa đầu hắn, Ngao Vân lúc này có bao nhiêu cô tịch, ta đau lòng.

“Tỷ nghỉ ngơi đi.” Tay ta còn chưa kịp chạm đến một sợi tóc của hắn, hắn đã đứng dậy dứt khoát bỏ đi. Từ đầu đến cuối, chưa từng nhìn ta một cái.

Sau đó thật lâu, không còn có người đến Đông cung gây sự nữa, Ngao Vân dường như quên mất chuyện ta đã có con, vẫn ngày ngày ôn nhu chăm sóc, chỉ là không còn đòi ngủ chung giường với ta nữa, hắn ngủ ở giường phụ bên ngoài bình phong.

Cuối hạ thời tiết Cảnh quốc thật dễ chịu, trong không khí còn vẫn vương chút nồng nhiệt của mùa hạ, lại có nét dịu dàng yên tĩnh đầu thu. Trong hoàng cung có một hồ sen thật lớn, mùa hạ mùa sen nở, thực sự rất đẹp. Nhưng vì đám oanh yến trong cung ngày thường sen ngâm thơ (làm mấy cái trò con bò đố), ta không có tâm trạng đi ngắm sen, nếu đi, nhìn thấy mặt họ, còn muốn ngắm hoa hay sao? Mặt hồ, lá sen vẫn như những chiếc lọng xanh mướt trên mặt nước, đài sen kiêu ngạo vươn cao cái cổ xinh đẹp của mình, thấp thoáng trong đám lá sen, vài bông sen trắng, sen hồng nở muện như nữ hoàng kiêu sa ngắm nhìn vương quốc tươi đẹp của mình. Đáng tiếc, có kiêu ngạo thế nào, hồ sen vẫn không thể phủ định được một sự thật, nó thất sủng rồi! Nữ nhân trong cung yêu thích ngắm hoa thường nguyệt, chứ đâu có ai thèm đi ngắm mấy cái đài sen xanh lá lợt như chúng nó. Nhưng mà ta rất thích đây! Nhìn những đài sen càng lúc càng lớn lên béo mập, con sâu thềm trong bụng ta lại ngo ngoe bò dậy.

Chiếc thuyền nhỏ rẽ nước, rẽ từng lớp lá sen, hướng ra giữa hồ. Ta ở trên thuyền sung sướng ôm một đài sen Ngao Vân vừa cắt cho ta. Tươi ngon mát lạnh, hạt sen không khi nào bỏ bằng ăn sống, vừa tươi, vừa nguyên chất. Ngao Vân một tay chèo thuyền, một tay cắt đài sen cho ta, thỉnh thoảng nhìn ta cười... ờ, một nụ cười rất có hàm ý. Ra đến giữa hồ, hắn buông ta chèo, mò về ngồi cạnh ta, há miệng đòi ăn như đứa trẻ. Ta thuận tay bóc một hạt sen, bỏ vào miệng hắn, lại nhìn hắn vừa nhai vừa cười tít mắt, nụ cười như thế, ta đã không thấy từ lâu lắm rồi.

“Cười như đứa con ngốc nhà giàu!”

Ngao Vân cũng không phản bác, tiếp tục há miệng chờ ta bóc hạt sen cho hắn. Cái thói đại gia càng ngày càng quen rồi đây.

Ta đang xắn tay áo chiến đấu với mớ đài sen, tự nhiên trên đầu có cảm giác là lạ, ngẩng đầu lên, vừa vận bắt gặp ánh mắt như hồ nước mùa thu của người nọ. Ta ở trong mắt hắn tay cầm đài sen, miệng nhai nhồm nhoàm, trên đầu lại nhiều thêm một cái mũ lá sen. Hình tượng cô nương tốt của ta! Hình tượng thực nữ của ta! Đồ rằm một cái đè lên đầu ta choáng váng!

“Thật muốn nhốt tỷ ở nơi này mãi thôi.”

Trái tim ta nhảy lên một cái, rung rinh như lá khoai trước gió, đôi mắt hấn như có ma lực hút hồn người ta, khiến ta chết chìm trong đó.

Ngao Vân dịu dàng như vậy, ta làm sao mà chống đỡ. Tiểu Trạch đã không có tin tức gì hơn bốn tháng nay, ta lại ở trong cung không cách nào liên lạc với bên ngoài. Nếu người bắt Tiểu Trạch thực sự là người hoàng tộc, liệu có thể nhờ Ngao Vân giúp đỡ không?

Không được! Thăng nhãi con kia chính là bản thu nhỏ của cha nó, Ngao Vân thông minh như vậy, nếu nhìn thấy Tiểu Trạch, ta làm gì còn đường chối cãi. Vẫn là để hắn tiếp tục hiểu lầm về cha của Tiểu Trạch đi thôi.

“Vân, nghe nói hoàng đế muốn đệ thành thân?”

Ngao Vân trầm mặc không đáp, nhưng ta nhìn thấy được hấn mất hứng.

“Đã hai mươi ba, cũng nên lập gia đình rồi.”

Lần này, sắc mặt Ngao Vân sa sầm, hấn tức giận, nhưng vẫn không nổi nóng với ta, chỉ im lặng chèo thuyền vào bờ, đưa ta về Đông cung, sau đó rời đi.

Hình như vấn đề này khiến Ngao Vân thực sự không vui. Hắn cùng ta chiến tranh lạnh. Ngày nào cũng là ta đi ngủ rồi hắn mới vào phòng, sáng ta thức dậy giường phụ đã không còn người. Đứa nhỏ này, sao lại ngốc như vậy. Hắn muốn tránh mặt ta có thể không về phòng mà! Dậy sớm thức khuya như vậy, chắc chắn sẽ mệt mỏi lắm.

[/size]

Chương 6

“Thái tử đâu?” Ta thuận miệng hỏi Tiểu Lý Tử đang rất cẩn thận đứng hầu hạ bên cạnh. Haizz, đồng cung này quả không phải nơi tốt, đem con người chăm chỉ nề nếp như ta biến thành con heo lười, ăn com uống nước cũng phải người hầu hạ. Thật bị chiều đến hư rồi!

“Bẩm cô nương, Thái tử... ngài ấy...” Vô tình bắt gặp vẻ lúng túng của Tiểu Lý Tử khiến ta dào dạt hứng thú.

Ta nghĩ chỉ tiện miệng hỏi chút thôi, như thế nào khiến Tiểu Lý Tử công công ở trong cung đã thành tình sợ hãi như thế? Bộ dạng ta rất dọa người sao?

Nhắc đến mới nhớ, chính ta cũng bị cỗ thân thể này dọa sợ không ít! Năm nay cũng đã hai mươi lăm rồi, như thế nào vẫn mang khuôn mặt loli của đứa trẻ mười sáu, mười bảy? Là yêu quái sao?

“Linh Nhi, thái tử đâu?” Ta nghiêm sắc mặt, dọa Tiểu Lý Tử sắc mặt trở thành trắng bệch. Sợ chết người đi! Nhìn khuôn mặt thiên chân khả ái của ta mà cũng sợ!

“Cô nương...” Linh Nhi cũng ngập ngừng khiến ta đại nộ bùng phát. Mẹ nó! Khuôn mặt đáng yêu này của ta dọa các người sợ đến vậy sao?

“Các người ra ngoài đi!” Giọng ta lạnh xuống, ý chính là các người ra ngoài cho ta một mình gặm nhấm tổn thương này.

“Cô nương tha tội!” Ấy ấy ta có làm gì đâu, sao các người lại quỳ xuống khóc như cha chết vậy chứ?

“Thái tử... Thái tử đang ở Thái Hoà điện.” Tiểu Lý Tử nước mắt đầy mặt liều chết nói mong vẫn hồi con giận của Lăng cô nương ta đây.

“Lúc chiều Thái phi nương nương triệu kiến Thái tử...” Dưới ánh mắt giết người của ta, giọng hần nhỏ dần rồi biến mất.

“Ta biết rồi. Hai người lui ra đi.” Ta day day mi tâm, giọng nói hòa hoãn hơn không ít.

“Cô nương...”

“Ra ngoài đi. Ta hiện tại muốn suy nghĩ chút chuyện.” Ta mỉm cười trấn an Linh Nhi, nha đầu này quả thực rất quan tâm ta. Ta nghĩ đợi nàng lớn một chút, sẽ tìm cơ hội đưa nàng xuất cung, làm một tiểu phú bà bình bình an an mà sống.

Tiểu Lý tử cùng Linh Nhi liếc mắt nhìn nhau, ăn ý rời khỏi.

“Thái Hoà điện... Thái Hoà điện...” Ta nghiền ngẫm nhắc là ba chữ này.

Thái Hoà điện là tâm cung của Hoàng Thái phi, phi tử của tiên hoàng. Thái phi này là di của đương kim hoàng hậu, nhưng Ngạo Vân vẫn luôn nể mặt bà ta, dù sao, những năm tháng như tuyết lạnh đó, bà lão này là người duy nhất đứng ra lên tiếng vì hần. Ta còn nghe nói, cháu gái Liễu Nhu Yên của hoàng hậu, cũng là cháu gái gọi Hoàng Thái phi là bà tiến cung thăm cô cô cùng bà họ cũng đang ở đó. Người có não đều đoán được bà lão kia gọi hần đến làm gì.

Ta ngẩng mặt nhìn sắc trời một chút, đã tầm mười giờ khuya rồi. Trái tim không hiểu sao bỗng nhói lên một cái. Mẹ kiếp! Cỗ thân thể chết tiệt này còn có bệnh tim sao? Sao trước giờ ta không biết? Lần này trở về phải bảo Vũ Nhi cẩn thận chẩn trị một phen mới được.

Hoàng cung hoa lệ, đêm xuống làm hiện lên cái âm u lạnh lẽo của nó. Ta bỗng thấy nhớ nhung sơn cốc của ta. Thư gửi cho bọn Tiểu Tiểu đã nửa tháng, tại sao đến nay vẫn không thấy hồi âm? (Mãi cho đến tận sau này ta mới biết, bọn họ thì ra căn bản không có nhận được thư.)

Kềng báo canh giờ lần nữa vang lên. Đã mười hai giờ rồi, hần vẫn chưa về.

Ta thở dài một tiếng, gọi Linh Nhi vào trải giường. Con gái đang dậy thì, nên đi ngủ sớm mới có thể phát triển toàn diện được. Bà lão như ta không nên phá hoại thanh xuân của cô gái nhỏ.

Chờ Linh Nhi trải chăn xong, ta tiến đến ngồi xuống mép giường, ánh mắt lại không tự chủ nhìn ra phía cửa.

“Người đem chăn trải ở giường phụ nữa.” Ta vẫn không nhận được muốn trấn an chính mình. Hần bận rộn, sẽ về khuya một chút.

“Cô nương...” Linh Nhi nhìn ta ngập ngừng như khó xử.

“Sao thế?”

“Nghe nói đêm nay Thái tử điện hạ ở lại Thái Hoà điện.” Linh Nhi cúi mặt nói, ta không nhìn thấy được thần sắc của nàng.

“Ồ. Chuyện này ta có thể đoán được mà. Linh Nhi cho rằng ta là kẻ ngốc sao?” Ta vờ ghét bỏ nhìn nàng, lại vô tình bắt gặp một tia hoảng hốt không biết làm sao trong đôi mắt đẹp của nàng.

“Linh Nhi không dám!” Nàng vội vàng quỳ sụp xuống, ánh mắt sợ hãi nhìn chủ tử.

“Coi kìa coi kìa, ta chỉ đùa một chút thôi. Mau đứng lên đi!”

“Cô nương...”

“Mau mau đứng lên. Trờ về ngủ đi.”

“Dạ. Cô nương.” Linh Nhi ngoan ngoãn đứng lên, đi về phía bàn muốn thổi tắt nến.

“Đừng tắt đèn.”

“Nhưng mà...”

“Không sao. Ta muốn nằm đọc sách một lát, em ra ngoài đi.”

“Linh Nhi cáo lui.” Linh Nhi rời đi, còn cẩn thận giúp ta đóng cửa lại.

Ta nằm trên giường nhìn chằm chằm ngọn lửa đang nhảy nhót, trong lòng lại càng lúc càng cảm thấy lạnh lẽo, cuộn chặt chính mình trong chăn gấm cũng không cảm thấy ấm áp hơn. Thì ra căn phòng này cũng có lúc lạnh giá như vậy.

Ta không phải người của thời đại này, dĩ nhiên tư tưởng không bảo thủ như họ. Cho dù Nam Cung Ngạo Vân đã ngủ cùng ta thì sao? Ta cũng tuyệt đối không bắt hắn phải chịu trách nhiệm hay gì đó. Thế nhưng, hắn đối với ta ảm áp như vậy, nhu tình như vậy, ta coi như không thấy, chứ thực sự đâu có mù! Dịu dàng của hắn, chân thành của hắn làm ta trầm luân, lại nhất thời quên mất hắn trời sinh nhà đế vương, chuyện ba ngàn sủng ái tại một thân, ta cũng mới chỉ thấy trên tiểu thuyết! Lăng Nhược Thiên ta trời sinh ích kỷ, đừng nói cùng nữ nhân khác chung chồng, chỉ cần nam nhân của ta nghĩ tới người con gái khác, đối với ta cũng là tội lỗi. Huống hồ, Ngạo Vân nếu muốn thuận lợi thượng vị, số nữ nhân kia sẽ không chỉ dừng lại ở một Liễu Nhu Yên, cái này năm xưa ta coi trên truyền hình nhiều rồi!

Nhìn về phía giường nhỏ trống vắng kê ở góc phòng kia, hắn không ở đó. Hắn đang bên cạnh Liễu Nhu Yên. Cô nam quả nữ, đêm khuya nhu tình, là hoàn cảnh thích hợp để nói chuyện yêu đương.

Chợt thấy trước mắt mình mờ nhòe, ta đưa tay gạt mới biết mặt mình đã đầy nước mắt, bên má ngứa ngứa, thì ra gối cũng đã ướt. Ta trở mình xoay người, lại phát hiện bên gối kia cũng đã ướt. Linh Nhi này làm việc ngày càng không cẩn thận, trải giường thế nhưng lại không biết gối của ta bị ướt, hại ta bây giờ phải nằm gối ướt. Ngày mai nhất định phải dạy dỗ nàng một chút!

Ngọn lửa nhỏ vẫn lè loi trong đêm tối. Từ năm mười lăm tuổi, lần đầu có chu kỳ sinh lý, ta liền không dùng đèn ngủ. Vì không nhớ rõ đọc ở đâu đó, chu kỳ sinh lý của phụ nữ tính theo lịch mặt trăng, khi ngủ có đèn sẽ ảnh hưởng tới chu kỳ. Chết đi một lần, tỉnh lại ở son cốc, đến nền cũng không có mà dùng, ta liền cứ như vậy sống trong bóng tối. Tính đến nay cũng hơn đã hơn mười lăm năm rồi, chưa bao giờ ta cảm thấy sợ hãi bóng tối như bây giờ. Ta không dám cho Linh Nhi tắt đèn, sợ chính mình sẽ chết chìm trong sợ hãi và cô quạnh.

Nằm trên gối ướt thật khó chịu, ta ngồi trở dậy, nhìn xung quanh một vòng. Chăn này, giường này, phòng này, dường như ta đã chiếm dụng khá lâu rồi. Đến mức suýt nữa tưởng mình chính là chủ nhân của nó. Ta đi giày, mở cửa bước ra ngoài. Đông cung ngoài tầm điện chính của Thái tử, còn có hai dãy nhà khác: một ở phía đông, một ở phía tây. Ánh mắt buổi chiều quá gay gắt, ta không yêu thích. Vậy chọn dãy phía tây đi.

“Ai?” Là giọng nói trầm thấp nghiêm khắc của Trương hộ vệ. Mấy người này, thật quá trách nhiệm rồi, đêm hôm khuya khoắt, không cần ngủ sao?

“Trương đại nhân, là ta!”

“Lăng cô nương! Đêm hôm khuya khoắt, cô nương không nên đi loạn...”

“Đa tạ đại nhân nhắc nhở. Ta mất ngủ muốn đi dạo một chút, hiện tại lập tức trở về.”

“Mời cô nương...”

“A, ta nhờ đại nhân một chuyện được không?”

“Cô nương mời phân phó.”

“Ngài cho người đốt đèn dãy phía tây giúp ta. Ta muốn chuyển ít đồ sang đó.”

“Sáng mai mặt tướng sẽ phân phó cung nhân đi làm...”

“Không, ta muốn hiện tại. Ngay lập tức.”

Ta nhìn thấy Trương thống lĩnh nhăn mày một cái, ngay lập tức khôi phục thần sắc. Hiển nhiên ta làm người ta khó chịu. Nhưng ai nói ta ở Đông cung này được sủng ái nhất đâu. Tuy rằng phiên hà người ta có chút ngại ngùng, nhưng không sao, ta cho phép dây thần kinh xấu hổ của ta tạm ngưng hoạt động.

Dãy nhà phía tây đèn đuốc rực rỡ, đồ đạc của ta cũng không có nhiều, đều được giúp đỡ chuyển sang. Sắp xếp xong tất cả, sắc trời đã đen thẫm mờ mịt. Đây là khoảnh khắc tối tăm trước khi trời sáng. Làm sinh viên vài năm, ta có thói quen mất ngủ, kinh nghiệm cũng từ đó mà ra. Khoảng ba, bốn giờ sáng, sắc trời luôn đột nhiên đen kịt, tối đen hơn cả lúc nửa đêm, sau đó khoảng gần một tiếng sẽ là khoảng khắc lung linh của những ánh sáng đầu tiên trong ngày.

“Cảm ơn Trương thống lĩnh, phiền mọi người cả đêm rồi. Ta sẽ nhắc Thái tử cảm tạ các vị.”

“Là bốn phận của mặt tướng, cô nương không cần để trong lòng.”

Trương thống lĩnh đem người lui đi, ta uể oải nằm bò trên bàn. Loay hoay cả đêm, cũng mệt lắm rồi, ta lết lên giường, đặt lưng xuống liền ngủ.

Buổi sáng, ta là bị ngạt thở mà tỉnh. Vừa mở mắt liền chìm vào ánh mắt đau thương cùng hoảng hốt của người nọ. Hắn vừa hôn vừa cắn, dường như muốn trút hết bất an sang người ta.

“Ta không cùng cô ta có chuyện gì cả.” Ngao Vân ngồi ở mép giường, cúi đầu nói.

Trong lòng ta bỗng chua xót. Hắn hãy cứ làm gì hắn muốn làm, làm chuyện hắn nên làm, đừng để tâm đến ta như vậy có được không? Ta ích kỷ, không thể hy sinh vì hắn, tại sao lại bắt hắn cứ phải lo được lo mất vì ta?

“Ta về phòng không thấy tỷ.”

Không có trách móc, không có chất vấn, không có giận dữ, Ngao Vân vẫn luôn dung túng ta như thế. Hắn như vậy, càng khiến ta không biết phải làm sao.

“Vân, ta xin lỗi.”

“Nhược Nhược, thích ta được không? Một chút thôi cũng được.”

Hai mắt ta cay cay, thực sự đau lòng quá! Ngao Vân của ta vốn là nên kiêu ngạo chứ không phải hèn mọn cầu xin như vậy.

“Vân, đừng như vậy, ta sẽ rất đau lòng.”

“Năm đó, sau khi ta tỉnh dậy, tìm không thấy tỷ đã rất sợ hãi. Ta ở sơn cốc tìm tỷ hai tháng, ta đi khắp sơn cốc cũng không thấy tỷ. Những năm qua, hàng tháng ta đều đến sơn cốc chờ tỷ trở lại...”

Khoan... khoan đã, nói như vậy, chuyện ta trở về sơn cốc...

“...tỷ thực sự trở về, nhưng mà ta không dám, ta sợ ta xuất hiện, tỷ lại sẽ bỏ đi. Ta hứa sẽ không nói cho ai về sơn cốc, cho nên chỉ đi một mình đến nhìn tỷ một chút. Người của tỷ rất lợi hại, mấy lần phát hiện, đều bị ta trốn được, chung quy họ không thể rành rẽ sơn cốc đó bằng ta.”

Một Thái tử như hắn, hàng tháng đều lén lút đến biên giới, nếu bị người ta biết được, sẽ có kết cục như thế nào?

“Người áo lam nọ ta đã tìm hiểu, trên giang hồ gọi y là Tiểu Vô Nhan, danh tiếng trên giang hồ không tốt lắm. Thiếu nữ áo đỏ kia là Hồng Y Ảnh, nghe nói là người rất có chấp. Nghe đồn họ là một đôi, nhưng mà gần đây ta hay thấy Tiểu Vô Nhan dây dưa cùng biểu ca của ta.”

À há ta bắt được tin tức gì đây? Tiểu nha đầu dây dưa cùng nam nhân?

“Vân, ta...”

“Nhược Nhược, bọn họ đều tốt. Nhưng tỷ ở lại cùng ta có được không? Ta chưa từng thấy cha của con tỷ, hẳn bỏ mặc mẹ con tỷ, hẳn là người không tốt. Tỷ ở lại, được không? Ta đã cho người đi tìm Tiêu Trạch, sẽ sớm có tin tức thôi.”

Khoan... khoan đã! Nói như vậy, hẳn đã gặp con nòng nọc nhỏ kia?

“Tiêu Trạch rất nghịch ngợm, lúc nào cũng mặt mày nhem nhuốc, thẳng nhốc đó cũng thật thông minh, còn nhỏ như vậy đã biết tính toán người khác, nhưng thỉnh thoảng cũng lơ mơ như tỷ vậy. Một lần hắn đưa gấu trúc nhỏ đi tắm, sau đó mãi chơi quên mất nó, làm nó tuyệt chủng thôi.”

Ngao Vân hẳn muốn ta trả lời thế nào bây giờ? Chuyện năm đó rõ ràng là ta sai, làm sao lại trở thành gánh nặng trong lòng hắn suốt những năm qua?

“Nhược Nhược, chỉ cần tỷ đồng ý ở lại, muốn ta làm gì cũng được.”

Ta như con rùa, làm sai liền trốn tránh, thời gian qua sống vô lo vô nghĩ, hẳn rõ ràng là người bị hại, lại đưa vai gánh lại tất cả thiệt thòi. Ta xấu hổ quá! Nhưng mà, muốn ta ở lại nơi này, mỗi ngày chờ đợi một ít ơn huệ, mỗi ngày nhàm chán tranh sủng, làm sao có thể chứ!

“Chủ tử, Đại hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử đang đến Đông cung.” Ta giật thót cả người! Không khí giữa hai người chúng ta đang mờ ám như vậy, đại ca người tung ra một câu như vậy mà đến bóng dáng cũng không thêm xuất hiện, ban ngày ban mặt dọa dẫm ta như vậy mà được à?

Khoé môi Ngao Vân kéo lên một nụ cười mà ta không hiểu, hần đứng lên rời khỏi phòng, trước khi đóng cửa ném lại một câu khiến ta ngây ngẩn cả người.

“Nhược Nhược, tỷ là giới hạn duy nhất của ta.”

Ta... là giới hạn duy nhất? Trước nay ta luôn cảm thấy, trong mối quan hệ giữa người với người, hai chữ “duy nhất” này vô cùng quý giá. Pháp luật quy định hôn nhân một vợ một chồng, để người vợ, người chồng đó là duy nhất với đối phương, nhưng mà pháp luật cũng không thể ngăn được người ta ngoại tình rồi ly hôn. Bạn thân duy nhất, mong mình là người có thể khiến đối phương toàn tâm toàn ý tin tưởng, rồi chợt phát hiện ra, ngoài mình ra người ra còn giấu túi thêm vài người bạn thân nữa. Thậm chí đến bản thân mỗi người cũng vậy, nhiệt huyết duy nhất, ước mơ duy nhất, tình cảm duy nhất, cuối cùng cũng không thoát khỏi vòng xoáy cơm áo gạo tiền.

Cho nên, hai chữ “duy nhất” này, ta sợ ta nhận không nổi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau hôm đó, Ngao Vân mỗi ngày đều rất bận rộn, đi sớm về muộn. Nghe nói là sắp tổ chức mừng thọ cho Thái hậu. Vị này là không phải nguyên phối của Tiên hoàng, bà ấy là mẹ đẻ của hoàng đế Cảnh quốc hiện nay. Còn vị nguyên phối kia, tuy được tiên hoàng yêu thương hết mực, thế nhưng bà không có lấy một người con. Thái hậu hiện tại là người hiền lành, sau khi Tiên hoàng thoái vị, rời khỏi hoàng cung, bà liền đóng cửa thanh tâm, ngày ngày ăn chay niệm Phật, không hỏi sự đời. Hoàng đế cũng là người hiểu thảo, sau khi Tiên hoàng quy tiên liền sắc phong mẹ đẻ của mình thành Thái hậu, vốn muốn xây dựng cung điện trang trọng, may có Thái hậu can lại, hiện tại bà vẫn ở trong cung điện trước kia niệm Phật.

Sinh nhật bà lão nào đó, vốn dĩ không liên quan đến ta, thế nhưng vì Ngao Vân bận rộn, lập tức liền có người tìm ta gây chuyện. Kẻ gây sự đến, ngoài ý muốn lại là vị thanh tu không màng sự đời kia. Lúc đó ta mới biết, cô nương Liễu Nhu Yên kia có chồng lưng không tâm thương chút nào.

“Dân nữ Lăng Nhược Thiên ra mắt Thái hậu nương nương.”

Đáp lại ta là một mảnh im lặng. Ánh mắt dò xét như muốn lột trần ta vậy. Mụ già này, quá xấu tính rồi.

“Ngươi là cô nương Thái tử đưa về cung?” Có vẻ bao năm qua, bà Thái hậu này niệm kinh Phật vô ích rồi.

“Thái hậu nương nương hiểu lầm. Dân nữ là tú nữ được đưa vào cung.” Ta không có nói dối nhé.

“Ngươi là tú nữ?” Thái hậu khề cau mày.

“Là nữ nhi nhà nào?”

“Nhược Thiên chỉ là dân chúng bình thường bị bắt cóc đưa vào cung.”

“Hoang đường!” Vị Thái hậu này đi đánh trợn mà không có chuẩn bị gì hay sao? Thông tin sơ cấp đó cũng không biết?

“Nhược Thiên cũng cảm thấy rất hoang đường. Kính xin Thái hậu nương nương cho dân nữ một cái công đạo.”

Bà lão ngồi phía trên hai mắt híp lại nhìn ta dò xét, quá rõ ràng, này giờ bà ta chỉ làm màu thôi. Lão hồ ly bây giờ mới bắt đầu giương móng vuốt của mình ra.

“Là một tú nữ, tại sao ngươi lại ở cung của Thái tử?”

Ta biết ngay mà! Một bà lão không hỏi sự đời, làm sao lại chủ động đến tìm ta cơ chứ!

“Nhược Thiên may mắn quen biết Thái tử khi còn nhỏ, gặp nạn lại may mắn gặp lại cố nhân.”

“Đã là cố nhân, sau này phiền ngươi chiếu cố Thái tử một chút. Đứa nhỏ này cũng là thật đáng thương.”

Cho nên...

“Thái tử từ nhỏ ở hoàng cung không vui vẻ, dẫn đến tính tình cô độc lạnh lùng, không cùng huynh đệ thân cận. Hần gọi ngươi một tiếng “tỷ tỷ” nghĩa là trong lòng thực sự công nhận ngươi.”

Cho nên bà không diễn nữa à? Không không biết ta là ai nữa à?

Bà lão này nói chuyện như chẳng tơ nhện, đây một sợi kia một sợi, bên trong một vòng bên ngoài một vòng, làm người nghe thật sự rất mệt mỏi. Dĩ nhiên ta biết bà ta có mục đích gì, nhưng mà bà ta không nói thẳng ra ta làm sao mà trả lời được, chẳng lẽ bắt ta nói hộ?

“Thái hậu nương nương hôm nay đến tìm dân nữ, chẳng hay ngài có lời gì chỉ bảo?” Nếu đang nói chuyện mà ta ngủ gật mất thì có bị coi là bất lịch sự không nhỉ?

“Tốt lắm! Rất thẳng thắn!”

Ta từ đầu vẫn luôn rất thẳng thắn, chỉ có bà vòng vo thôi.

“Cô hẳn là hiểu rõ, Thái tử không phải là người cô có thể với tới.” Bà lão quý phái kia nâng chén trà, nhẹ nhàng không mà nói.

“Vi vậy, ta cảm thấy cô không cần cố gắng ở lại nơi này chuốc thêm nhục nhã.”

“Thái hậu nương nương thật biết nói đùa.”

“Suy cho cùng, Thái tử vì cô toàn tâm toàn ý, cô cũng nên báo đáp hẳn chứ nhỉ? Cô nói xem, một vị Thái tử không có ngoại tộc chống lưng, không có triều thần thần phục, không có nhà vợ làm chỗ dựa, một Thái tử như thế, kết cục sẽ như thế nào?”

Cha của Liễu Nhu Yên là thượng thư trong triều, rất nhiều trọng thần đều là môn sinh của ông ta, thế lực trong triều quả không thể coi thường.

“Hơn nữa, tình cảm của đế vương, cô thực sự tin là thật? À, hẳn là cô chưa biết tại sao Thái tử đã hai mươi hai mà vẫn chưa lập phi đâu nhỉ.”

Thái hậu nương nương đã rời đi rất lâu rồi, trong đầu ta vẫn phảng phất lời của bà ta.

“Nói cho cùng cũng là đứa trẻ đáng thương, là cha hẳn có lỗi với hắn, cũng là cô nương kia tổn thương lòng của hắn.”

Hoa cúc trong cung của Thục phi nương nương nở rộ, rất xinh đẹp, nàng gửi thiệp mời các vị nương nương, các vị cung tần mỹ nữ cùng các hoàng tử phi đến thưởng hoa. Ồ, sẽ không liên quan đến ta nếu cô ta không nhớ tới kẻ ăn không ngồi rồi này. Đáng tiếc, có vẻ cô ta nhớ ta rất kỹ là đằng khác. Thế là ta buộc phải có mặt trong cái yến hội thưởng hoa xinh đẹp đó.

Mùa thu hoa cúc, đó là nét đẹp tinh hoa của nhân gian. Thu Vân cung của Thục phi Trần Uyển Uyển lúc này như hòn đảo xinh đẹp nổi lên giữa sóng nước nhân gian. Cúc họa mi, cúc đại đoá, cúc mâm xôi, cúc bát tử, cúc ngũ sắc và tỷ tỷ loại hoa ta không biết tên nữa đua nhau nở rộ. Cúc là loài hoa quân tử, từng loài từng loài đều rất đẹp, nhưng mà, cúc cũng là loài hoa khiêm nhường, ngại khiến bọn chúng chen chúc nhau ở đây, có phải tặc khí quá rồi không?

“Sao cô ta lại ở đây?”

“Thục phi gửi thiệp đến Đông cung nữa hay sao?”

“Thật là không biết xấu hổ, không danh không phận, còn dám mặt dày dẫn xác tới?”

Hình như ở cả cái hoàng cung to lớn này, không danh không phận chỉ có mình ta thôi nhỉ?

“Các vị chủ nhân xin mời ngồi vào bàn, nương nương nhà nô tỳ đã chuẩn bị điểm tâm góp vui.” Một cung nữ mặc áo xanh đi ra nói, ánh mắt thoáng nhìn qua ta rồi vội vàng thu lại. Ta biết ngay cái chỗ quý quái này chẳng có gì tốt đẹp rồi mà!

Trước kia ta không xem phim cung đấu, cũng không đọc truyện cung đấu, thậm chí là một đám phụ nữ ăn no rảnh rồi không có gì làm bèn hăm hại nhau để tranh giành một gã đàn ông thì có cái gì hay mà xem? Nhưng hôm nay ta đã được mở mắt, cung đấu cũng là một môn nghệ thuật đấy!

Mà những người hoạt động trong bộ môn nghệ thuật này, yêu cầu cũng rất cao đấy nhé! Không xinh đẹp? Loại ngay từ vòng gửi xe nhé! Không gia thế? Sẽ bị tiền đề chết đấy! Và quan trọng nhất là không tâm cơ, ngại là vào cung làm bị hại sao?

Ồ, ngẫu nhiên cũng sẽ có ngoại lệ, ví dụ như vị Dư tần nương nương kia chẳng hạn. Nhân rồi trong cung gần ấy ngày, không làm gì cả, buồn chuyện trở thành nghề chính của ta. Ngẫu nhiên sẽ kể một vào chuyện thú vị ngoài cung, đôi lấy tin tức trong cung từ vài nàng cung nữ. Cái miệng không nhân rồi, cũng không tồi.

Dư tần không phải là quý nữ trong kinh thành mà là con gái nhà thương nhân được Hoàng đế dẫn về sau chuyến vi hành cách đây sáu tháng của ông ta. Nàng ta còn ít tuổi hơn ta nữa, năm nay mới mười bảy. Cũng đừng có ai nghĩ là hoàng đế, lại có con lớn như Ngao Vân thì chắc chắn là ông chủ bụng phê cười ha ha. Không phải đâu nhé! Hoàng đế Cảnh quốc năm nay còn chưa đến bốn mươi tuổi nữa. Đàn ông ba mươi mấy tuổi chính là độ tuổi sung mãn nhất, toàn thân toát ra sức quyến rũ thành thực khiến người ta điên đảo. Cho nên, có lẽ ba năm sau ông ta vẫn tiếp tục tuyển tú nữ, các thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi khi đó vẫn sẽ say mê ông ta như điên đảo. Quên quên ta lại dông dài. Nói về Dư tần đi. Cô nương mười bảy tuổi ở thời đại này đã như đoá hoa rực rỡ nở rộ. Ánh mắt vô tình nhìn ngực nàng ta một chút, ở kiếp trước, khi ta hai mươi một tuổi, ngực cũng không được như nàng ấy bây giờ đâu. Dư tần đứng giữa đám phi tần nơi này, giống như viên đá trắng ném vào giữa một đồng bạch ngọc, nhìn qua thì không thấy có gì khác biệt, nhưng nếu chủ tâm quan sát sẽ lập tức lộ ra. Dư tần không đủ xinh đẹp, không có khí chất, gia thế thương nhân của nàng ta tuy có tiền nhưng vẫn luôn bị coi

thường, may mắn, nàng ta đủ tâm cơ. Nhìn cái bụng lộ ra của Dư tần, ta không khỏi thở dài một tiếng, con trai của ta có một người cô hoặc chú kém nó tận năm tuổi.

Một đám cung nữ như cánh bướm lượn quanh, Dư tần nương nương an vị ở bên cạnh ta, không thể không nói, thời đại này trẻ con trưởng thành quá sớm, nam nữ đều như vậy.

“Lăng cô nương quả thật rất giống một người quen của gia phụ.”

Rõ ràng là ngồi cùng một sân, thế nhưng, ta và vị Dư tần này thực sự là bị mời đến đây để nhận lấy ghê lạnh.

“Dư tần nương nương phải chăng nhận nhầm người?” Ta cười giữ lễ, cố gắng động não nhớ lại xem có từng bàn chuyện làm ăn gì với Dư gia hay không.

“Ta nhận ra cô. Lần đó cô đến Dư gia bàn chuyện, thật sự rất bản lĩnh, đem cha ta tức giận đến đau ngực.”

Thế là ta lại đắc tội người ta rồi hả?

“Ta rất khâm phục cô, Lăng Nhượng Thiên.”

Cho nên vị này đang độ tuổi phản nghịch với gia trưởng hả?

“Cô rốt cuộc muốn nói gì?” Có phải phàm là người có tâm cơ ở trong hậu cung này đều sẽ ăn nói lòng vòng thế hay không?

“Trần Uyển Uyển hôm nay muốn mượn tay ta, trừ bỏ cô.” Dư tần im lặng không nói, lại dùng thủ ngữ của người câm ra hiệu với ta.

Ta nghi hoặc nhìn thiếu nữ trước mặt. Khi ta mười bảy tuổi, mỗi ngày lao đầu vào học với nỗi lo không thi đỗ đại học, trong lòng áp ủ một hình bóng mà không dám nói ra. Cô nương trước mặt ta cũng đang ở độ tuổi mười bảy tuổi đẹp, nàng ôm bụng bầu vượt mặt, trong ánh mắt kia ngoài toan tính còn có u sầu, chợt cảm thấy xót thương.

“Mượn tay cô?” Ta cũng hiểu được thủ ngữ, không có lý do gì cả, chỉ là trước kia nhàn rỗi quá nên học chơi. A hình như có một lần ta đi bàn chuyện làm ăn, lại dùng thủ ngữ chọc cho biểu cô nương nhà người ta nổi điên lên thì phải. Hắc hắc ngượng ngùng.

“Tất cả đã được chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn thiếu gió đông. Vừa hay, ta lại là ngọn gió đông đó. Lăng Nhượng Thiên, cô là người thông minh.”

Ta không khỏi nhìn Thục phi Trần Uyển Uyển nhiều thêm một cái. Hoàng cung này quả nhiên là cái chảo nhuộm, một cô gái mười chín tuổi, mới vào cung hai năm, vậy mà đã học được coi cái chết của người khác là vũ khí rồi.

Không thể phủ định, tính toán này của Trần Uyển Uyển rất chu toàn, vừa loại bỏ được cái thai của Dư tần, vừa lúc lại kéo ta xuống. Chỉ là, một đứa trẻ còn chưa kịp nhìn ánh mặt trời, tâm tư của cô ta cũng thật độc ác.

“Ta kể chuyện cũ cho cô nghe nhé.” Về mặt Dư tần vẫn điềm nhiên như không, ánh mắt đặt ở khóm cúc họa mi.

“Chuyện xưa của Thục phi nương nương và Thái tử.” Nàng ấy mỉm cười đáp lại ánh mắt nghi hoặc của ta.

Tiệc trà đang vui vẻ, Dư tần bỗng nhiên đau bụng dữ dội, một tay ôm bụng, một tay bám chặt vào cánh tay ta không buông.

Ánh mắt của nàng ấy, ta có phần không hiểu, cho đến khi đau đớn dần rõ ràng. Ruột gan nóng như lửa, đau đớn như bị cắt ra, nhưng ta lại cảm thấy lạnh lẽo đến đáng sợ. Đứa nhỏ của Dư tần sẽ không giữ được, ánh mắt của nàng ấy lại càng khiến ta lạnh thấu tâm can.

Linh Nhi nhìn ra điều bất thường, lập tức hô hoán gọi thái y. Dư tần giữ chặt tay ta không buông, thống khổ mà kêu khóc, không còn cách nào khác, nàng ấy được đưa về Đông Cung cùng ta. Dù đau đớn đến choáng váng, ta vẫn kịp thấy được ánh mắt âm trầm của Thục phi.

Thái Hậu, Hoàng Hậu cùng Hoàng Đế đều bãi giá đến Đông cung, Ngao Văn một thân triều phục, gắt gao nắm lấy tay ta. Ánh mắt hấn hoảng loạn như vậy, ta chưa bao giờ từng thấy. Mà ở bên kia, Dư tần vẫn không ngừng hô đau đớn, mỗi tiếng kêu của nàng ấy lại khiến tim ta càng chìm sâu xuống đáy cốc. Con người... thì ra có thể tàn nhẫn như vậy.

Thái y dưới áp lực của một đám người, không ngừng toát mồ hôi, tay cũng run run. Ông ta cũng thật đáng thương. Một phi tử cùng một long tử, một hồng nhân bên cạnh Thái tử, sức nặng này không dễ chịu chút nào. Mà tại sao nhân vật đế vương luôn có câu cửa miệng là “nếu nàng ấy có mệnh hệ gì, trẫm lấy đầu người!” để dọa dẫm người ta nhỉ? Nhìn vị Thái y kia đi, chắc bây giờ hận không thể tháo đầu xuống luôn rồi.

Đứa nhỏ của Dư tần quả thật không giữ được, chất độc hoà vào máu, người mẹ cũng gặp nguy hiểm. Mà ta, trúng độc còn nặng hơn Dư tần nữa, đau đớn đến ngất đi, sau đó lại đau đến tỉnh lại.

Đúng vậy, là chất độc. Là một loại chất độc chết người.

Ta suy sụp nằm trên giường than phong thủy hoàng cung không hợp, Dư tần vừa trúng độc lại sinh non lúc này đã hơi suy yếu ngồi trước giường của ta dùng thủ ngữ.

“Lăng cô nương, thiết thời cho cô.”

Mẹ nó hai chữ “thiệt thòi” này phải viết hoa in đậm hàng đầu nhé. Ngày xưa ta đau đẻ cũng không có khổ khổ đến mức độ này đâu.

Trần Uyển Uyển từ nhỏ đã được hứa hôn cho Thái tử. Thừa tướng Trần Văn là một người có tham vọng, tính toán cũng rất thâm sâu. Thái tử thân cô thế cô, ngoài một đạo thánh chỉ ra thì chẳng còn gì, Trần Văn thực sự không để vào mắt. Hiện tại hoàng đế đến tráng niên khoẻ mạnh, kết quả sau cùng ít nhất cũng phải mười năm sau mới thấy được. Tính toán lại tính toán một chút, Thái tử đến hiện tại vẫn chưa đón dâu, mà thiên kim nhà Thừa tướng từ hai năm trước vào cung. Cũng nhờ “cơ duyên xảo hợp”, thiên kim Trần phủ vừa vào cung đã lọt vào mắt xanh của hoàng đế, ngay sau ngày thị tẩm được thăng làm Thục phi. Người biết nội tình đều thật rõ ràng hành vi này của hoàng đế có bao nhiêu hoang đường. Đường đường là vua một nước lại đi làm loại chuyện giành vợ của con thế này, coi làm sao được! Nhưng mà có sao đâu, ông ta là hoàng đế cơ mà. Thái tử chậm trễ không đón dâu, ai cũng đoán rằng do trong lòng có khúc mắc, sinh ra oán hận với hoàng đế.

Đấy! Đây chính là câu chuyện xưa mà ta suýt nữa đổi bằng mạng đấy! Mẹ nó, nhắm nhĩ!

Ngao Văn mà thêm hận ông ta sao? Ông ta không đáng! Huống hồ, hắn sẽ không có chút tình cảm nào với Trần Uyển Uyển kia đâu... đúng không?

Dur tần vừa khoẻ một chút lập tức được đưa về cung của nàng ta, phi tần của cha ở lại mãi trong điện của con trai cũng thật không tốt. Thiếu nữ ấy từ sau sẽ biến mất khỏi cuộc đời của ta, như con sóng đánh qua rồi rồi đi không để lại chút gì. Nhưng mà, ánh mắt của nàng ấy khiến ta ám ảnh. Nàng ấy hận Dur gia. Nàng ấy hận Cảnh đế. Hận đến mức tự tuyệt đường sống của mình cũng không muốn sinh con cho ông ta. Nàng ấy nói người nàng ấy yêu chết rồi. Bị đánh chết ngay trước mặt nàng ấy. Trước khi nhập cung Dur tần đã cùng người nọ bỏ trốn, bị Dur gia bắt lại, nam nhân kia từ một người sống biến thành cái xác đầy máu ngay trước mắt nàng ấy. Ta biết nàng ấy không còn muốn sống, nhưng lại không biết làm sao khuyên nàng ấy đừng chết. Tâm đã chết, sống cũng là cái xác không hồn. Thời gian có thể làm mờ đi nỗi đau, nhưng chôn sâu vào lòng khiến người ta đến thời gian thờ cũng không có này, lấy đâu ra thời gian cho nàng ấy và lành nỗi đau. Ta nói sẽ tìm cách đưa nàng ấy rời cung, thiếu nữ ấy lại cười thê lương mà nói với ta rằng: “Ra ngoài cung thì sao? Người đã không còn, ở nơi nào thì có ý nghĩa gì?” Ta đành ngậm miệng. Nàng ấy nói, còn sống đối với nàng ấy là thống khổ. Hết nhắm mắt là sẽ nhớ đến hình ảnh người kia mình đẩy máu tươi, ánh mắt vẫn không thôi nhìn về phía nàng ấy. Tình cảm, đôi khi lại là một thứ tra tấn như thế.

Ám hại long tự là tội chết. Nhất loạt phi tần đều chĩa mũi dùi về phía ta, nói rằng lúc đó ta ở gần Dur tần nhất. Nhưng chính Dur tần lại đứng ra nói rằng nàng ấy chủ động đến gần ta, vì cảm thấy ta giống một cổ nhân. Hơn nữa, ta còn trướng độc nặng hơn nàng ấy. Dur tần khóc đến tất cả tiếng, hô oan ức, nói có người nhắm vào mẹ con nàng. Dây dưa nửa tháng, người ta đào ra một vị phi tần đã thất sủng từ lâu, vì oán hận và ghen tỵ mà lên bờ độc vào bánh của Dur tần. Chân tướng này có trăm ngàn sơ hở, nhưng không ai có tâm tiếp tục điều tra. Chuyện tranh đấu ở hậu cung có bao giờ hết, tiếp tục điều tra sẽ còn moi ra bao nhiêu mùi thối nữa ai biết. Hoàng cung này là nơi thối nát hơn bất kỳ chỗ nào, lại luôn tỏ vẻ mình hào hoa phong nhã, ta khinh thường lắm!

Nửa đêm, ta bị tiếng huyền não làm thức giấc. Ngọn lửa như lưỡi hái từ thần liếm qua Thanh Hoa điện của Dur tần. Người của Thanh Hoa điện chết hết không còn một ai. Trong ngọn lửa tàn nhẫn, người ta vẫn nghe được tiếng cười thê lương của Dur tần. Nàng nói: “Hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, thần thiếp sẽ nhớ thật kỹ hai người.”

Hoàng cung lặng ngắt như tờ. Cung nữ, phi tần trong hậu cung tự sát đã không còn là chuyện lạ. Nhưng loại chuyện đốt cung điện kéo người chết theo như thế này là lần đầu. Dur tần nương nương điên rồi. Đương nhiên ta biết, Dur tần oán hận rất sâu. Đám người ở Thanh Hoa điện không là tai mắt của người này thì là cơ sở ngầm của người kia, đến nha hoàn thân cận từ ngoài cung mang vào cũng là tình báo của Dur gia. Nàng ấy hiện tại oán hận cả thế gian này, nếu đã quyết định chết đi, làm sao có thể tha cho họ chứ. Trong trí nhớ của ta nhảy ra hình ảnh chàng thanh niên nọ không thể nói, bị một cô nương chua ngoa bắt nạt, chàng trai dùng thủ ngữ cô ta lại không hiểu, chàng ta lúng túng đến mức đỏ mặt. Khi đó ta cũng là ăn no rồi việc, xen vào châm chọc vài câu. Hờ hờ ta không nhận ta độc miệng đâu nhé. Vị cô nương kia vừa khóc vừa chạy đi, chàng trai nhìn ta cảm kích, làm một cái thủ ngữ tạ ơn. Tư thế đứng đó không có khúm núm của hạ nhân, nhưng cũng không giống thiếu gia nhà đó, nhưng đôi mắt xinh đẹp của chàng ta khiến ta ghi nhớ. Sau đó bàn chuyện làm ăn, đôi mắt đẹp đó cũng bị ta ném ra sau đầu. Dur tần trước khi về Thanh Hoa điện có nói với ta rằng: “Cô sống hay chết ta vốn không muốn quan tâm, nhưng cô giúp chàng một lần, cũng là giúp ta một lần. Hoàng cung hiểm ác khó lường, cho dù Thái tử bảo vệ cô, cũng không thể luôn ở bên cạnh cô. Ta biết cô rất biết toan tính, chẳng qua khinh thường không muốn làm, nhưng nếu còn ở nơi này, cô không nên vô tâm như vậy.”

Thật ra Dur tần đề cao ta quá rồi! Ta không có thông minh, cũng không đủ tàn nhẫn. Ngày xưa đọc truyện xuyên không, nữ chính luôn có tài năng ngợp trời, tâm tư sâu sắc dễ dàng khiến người ta cảm thấy làm người hiện đại là ưu việt, cảm thấy người hiện đại dĩ nhiên phải tài giỏi thông minh hơn rồi. Nhưng mà tự mình trải nghiệm thì sẽ biết, ném một người hiện đại về cái thời đại đơn sơ này, để sống được có bao nhiêu là khó khăn. Ít nhất ta là như thế. Ở hiện đại, ít nhất người còn được pháp luật bảo vệ, có người muốn người chết ít nhiều còn tốn chút công phu, ở nơi này, người đang sống sờ sờ bị đánh chết nào có thiếu, mà lý do sao? Người va vào ta, thế thôi! Chút thủ đoạn vặt vãnh khôn lỏi của ta vốn không đủ để sống tốt ở nơi này, có chăng là do ta may mắn mà thôi. May mắn vì năm xưa người lạc vào sơn cốc là Ngao Văn, may mắn người mà ta cứu là Ân Tiểu Mặc, may mắn họ đủ mạnh mẽ để bảo hộ ta. Không có họ, ta không có cái gì hết, mạng nhỏ này có lẽ cũng không giữ được. Khi đó ta mới biết, nữ chính trong truyện ngôn tình đã được tác giả buff sức mạnh hết rồi. Không điện không TV không internet, những cái đó dần dần cũng thành thói quen, thế nhưng năm đó đến kỳ không có băng vệ sinh, ta thực sự đã phát khóc. Em gái nhỏ gầy gò ốm yếu, sức khoẻ thật không ngờ nhìn thành ra chứng đau bụng kinh trở thành ác mộng của ta. Hoà nhập vào xã hội thời đại này với ta không dễ dàng như mấy nữ chính trong truyện. Cũng là may mắn khi đó ta bị cô lập ở sơn cốc, có thời gian giảm xóc cho chính mình, nếu như là hậu viện nhà nào đó như trong truyện thì thật sự sẽ xương cốt cũng không còn đâu.

Thế nhưng Dur tần nói đúng một điều. Ta ý lại Ngao Văn bảo vệ ta mà nào cũng lừa dối, và hoàng cung quả thật rất hiểm ác. Hậu cung tranh đấu là chiến trường đầy máu tanh, mà ta lại chính là con tốt vô tội bị kéo vào. Thái tử quan tâm ta, Nhị hoàng tử cũng có lòng với ta, cuộc chiến tranh trừ còn chưa bắt đầu đã có được con tốt giá trị là ta. Hoàng hậu chường mắt ta, Thục phi oán hận ta, tranh sủng vốn không có chỗ cho ta mà ma chường vẫn đập ta thê thảm. Ta là người lười biếng, đến suy nghĩ cũng rất lười, nhưng ta không phải là người ngu. Ta không đủ độc ác, nhưng ta cũng là người vô tình. Ta, ở thời đại này, vẫn là một thương nhân, mà thương nhân thì luôn đặt lợi ích lên hàng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Dù luyến tiếc Ngao Vân, nhưng ta không muốn ở lại hoàng cung. Ta không muốn ngày ngày căng não chờ đối phó với mấy bà thím ăn không ngồi rồi ở nơi này. Vũng nước đục này sâu quá, ta sợ một khi đã nhúng chân xuống sẽ không thể nào rút lên. Huống hồ, con trai ta đến nay vẫn không rõ tung tích, bảo ta làm sao mà yên tâm ở lại nơi này.

Ta biết ta yêu một người, nhưng tình yêu của ta quá ích kỷ. Ta biết hẳn cũng yêu ta, nhưng tình yêu đó phải đánh đổi quá nhiều. Người nọ ngốc nghếch chờ đợi, người nọ âm thầm hy sinh, người nọ nhẫn nại yêu thương, yêu một người như thế, đáng lẽ ra ta nên nói rằng “chết cũng không đáng tiếc!”, thế nhưng ta ích kỷ như vậy, làm sao có thể cùng người khác chia sẻ người ta yêu! Ta không mong mình thành vòng dây trời buộc hẳn, càng không muốn trở thành kẻ kéo chân hẳn. Trong chuyện tình cảm, nếu chỉ có một bên trả giá thì tình cảm dù có chân thành đến đâu, sâu đậm đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ bị mài mòn. Trước kia ta vẫn tin vào câu nói: hôn nhân là nắm mỏ của tình yêu, nhưng không hoàn toàn cho là đúng. Hôn nhân giết chết tình yêu bởi những lo toan cơm áo gạo tiền cùng những áp lực mà hai người vô tình gây ra cho nhau. Tình yêu là chuyện của hai người nhưng hôn nhân lại là chuyện của cả đồng người. Tình yêu càng mơ mộng, càng lãng mạn, sau khi kết hôn sẽ bị thực tế giết chết càng nhanh. Ta thích loại tình yêu thực tế một chút. Ngày trước học cấp ba, rồi lên đại học, bạn bè ta nô nức có người yêu, từng người từng người bước ra khỏi hàng ngũ quý tộc độc thân, đến năm ba đại học, chỉ còn ta vẫn giữ nguyên trận địa. Không phải không nghĩ đến chuyện yêu đương, nhưng mà thực sự không cảm thấy có hứng thú. Tình yêu ngày cấp ba thường chết từ trong trứng nước, đôi khi trên mạng xã hội cũng có nhắc đến một vài cặp đôi thanh mai trúc mã kết hôn, nhưng mà trên cái đất nước gần bảy mươi triệu người ấy, vài cặp đôi ấy chiếm được bao nhiêu phần trăm? Cũng chỉ là hạt cát trên sa mạc mà thôi. Tình yêu thời đại học nghe có vẻ thực tế hơn, hình như từng có một cô giáo của ta nói rằng: tình học đại học bao giờ cũng là đẹp nhất, không còn sự ngây ngô bốc đồng của tình yêu học trò, cũng chưa bị nhuốm những toan tính dơ bẩn của xã hội ngoài kia. Quả thực là tỷ lệ tình yêu đại học thành chính quả khá cao. Nhưng mà khi đó, ta đã bắt đầu toan tính rồi. Ta không nghĩ sẽ tìm một người cùng ta trải qua yêu đương nồng nhiệt, mà chỉ nghĩ sẽ cưới một người phù hợp mà thôi. Ta với tình yêu, dường như duyên phận hơi mỏng.

Ngao Vân không nên là một nam nhân bình thường ở bên cạnh ta, hẳn là nam nhân đội trời đạp đất, ngạo khí ngất trời, là người làm việc lớn. Một người đàn ông như vậy, ta không muốn trời chân hấn ở lại bên mình, huỷ đi tiền đồ của hắn. Đó là cách ta yêu một người, yêu ích kỷ, nhưng tình yêu của ta là thật.

Đại thọ của Thái hậu càng ngày càng gần, sau cái chết của Dư tần, không khí trong cung có vẻ nặng nề một chút, nhưng ngọn lửa đèn đỏ giống như một giấc mơ, không còn ai nhắc lại. Người cũ đi ắt sẽ có người mới đến, chốn hoàng cung lạnh lẽo này, kiếm đâu ra một mảnh chân tình. Ta muốn nhắc Ngao Vân tránh xa Thục phi kia một chút, đề phòng nàng ta sân si mà làm điều gì bất lợi cho hắn, thế nhưng đồ chết tiệt ấy dám tránh ta cơ đấy. Ăn uống sinh hoạt của ta ở đây có thêm càng nhiều người săn sóc, lúc nào có người nhìn chăm chăm, suýt nghẹn chết mấy lần rồi. Ta chỉ muốn mau một chút ra khỏi hoàng cung, nhưng phải là Ngao Vân đích thân đưa ta đi, nếu ta lại trốn, chỉ sợ hắn sẽ hận chết ta mất.

Vào một đêm trăng thanh gió mát, ta mơ màng ngủ không yên, bất chợt hai mắt mở lớn, thật sự bị dọa sợ. Bóng người đứng bên giường áo rộng thùng thình, màu áo chắc là màu sáng, trong đêm tối như một cái bóng trắng dọa người.

“Nhược tỷ.”

Giọng nói vụn vặt quen thuộc khiến ta ngồi bật dậy, nhưng mà... bộ dạng này là sao?

“Tiểu Tiểu, bụng nguoi...”

Ta nhìn nhìn một chút, rồi cười đến ngạt cả thở. Ân Tiểu Mặc! Lớn bụng!

Sắc mặt tên kia càng lúc càng khó coi khiến ta vội vàng ngậm miệng. Y mà điên lên đập một phát là ta toi đời.

“Chuyện này...”

“Tỷ không được hỏi.” Về mặt người nọ âm u, giọng nói từ kẽ răng phát ra, ta chắc chắn, nếu ta dám hỏi, y thực sự sẽ cắn chết ta mất.

“Được, ta không hỏi. Sao nguoi biết ta ở đây?”

Người nọ nhếch môi khinh bỉ nhìn ta. Ta đánh không lại y, ta nhịn.

“Tỷ ở nơi này ăn rình uống chực, quả thật béo lên không ít. Con trai tỷ đi lừa gạt ăn uống, cũng béo khỏe không kém ai. Chỉ có ta chạy ngược chạy xuôi tìm các nguoi là không tốt thôi.”

Bụng nguoi cũng béo lên không ít mà, ta chỉ dám nghĩ thầm thế thôi. Cái bụng béo này là thế nào nhỉ? Hình như dạo trước từng nghe Ngao Vân nói tên này đây đưa với ai đó.

“Nguoi tìm được Tiểu Trạch rồi sao?”

“Tìm được rồi.”

Ta biết ta tin tưởng đúng người mà. Tiểu Mặc ở giang hồ hồ mưa gọi gió vài năm nay, y tự nhiên có thực lực hơn người.

“Ba ngày sau tự nhiên sẽ có người đưa hân đến gặp tỷ. Tới đó ta sẽ tới tìm tỷ.” Nói xong liền đã không thấy người.

Loại thói hư tật xấu này học ở đâu ra vậy? Ta còn chưa kịp nói gì mà? Sao y đã đi rồi?

Bên phía Hoàng hậu không ngừng ban thuốc bổ, canh bổ các loại xuống Đông cung, Thục phi cũng đưa sang không ít. Ta ngày ngày phải nhìn tổ yến, bào ngư, nhân sâm các kiểu bị đổ xuống hồ nuôi cá, đau xót đến thất cả ruột. Cũng không có cách nào. Tên Thái tử chết tiết kia một mực không chịu đến gặp ta, ta tìm hân cũng trốn mất, nhưng hình như lúc nào cũng nhằm nhaim canh chừng ta. Việc ta trúng độc lần này hân hiển nhiên tin là Hoàng hậu nhúng tay, mấy thứ đồ đại bổ đó, hân đòi nào chịu cho ta ăn chứ. Thật là nuôi không dám cá vàng béo mập kia mà! Ta nhất định phải tranh thủ khi chưa ra khỏi cung, bắt vài con lên rán giòn mới được.

Trong khi ta còn đang phân vân tìm lý do gì để bắt được cá vàng lên ăn mà không bị xấu mặt, đại lễ mừng thọ của bà lão kia đến rồi. Còn làm trò lòi ta đến nữa. Đại thọ đông người, quan viên cùng gia quyến, đám hoàng tử hoàng nữ ở xa cũng trở về cộng thêm sứ thần các nước, thật sự rất náo nhiệt. Nhưng mà, hình như Ân Tiểu Mặc nói hôm nay sẽ có người mang con ta tới đây thì phải. Không ổn, đông người như thế, ai cũng đều mắt sắc thành tinh, nếu nhìn ra manh mối thì phải làm sao? Ta cũng không muốn để cho con của ta ở hoàng cung này cân não. Mà xui xẻo là, hai ngày nay ta cảm thấy bất an lắm. Có phải điềm báo cái gì không?

Ta miệng quạ! Ta xui xẻo! Ta và chết ta đi! Ta khóc không nước mắt nhìn thẳng nhóc nhà ta dẫn theo một con gấu tròn ú nu đi theo sau Đại hoàng tử, hai mắt đảo như bị quanh đám người xa lạ. Ánh mắt trong veo ấy đập xuống người ta, vui mừng, phấn khích, lại còn có chột dạ. Thì ra cũng biết sai cơ đấy. Ta tròn mắt giờ nằm đầm trước mặt, lờm nó một cái. Con trai ta vội vàng rút cổ lại, nhìn ta bằng ánh mắt uất ức. Cho người tui thân, lúc bỏ nhà đi sao không nghĩ tới.

Đại hoàng tử nhìn Ngao Vân một cái, ánh mắt đầy ý cười. Ta đương nhiên không tin hân dẫn con ta tới đây ăn không uống không đâu.

“Hoàng huynh, đây là...” Từ hoàng tử như cười như không tiến đến chỗ Tiểu Trạch, đáng vẻ kia chắc là thích trẻ con lắm nhì.

Đại hoàng tử miệng tùm tùm cười, ánh mắt đảo nhẹ về phía Ngao Vân. Hôm nay nơi này đông người như vậy, nếu để mọi người biết Thái tử diện hạ vừa qua nhược quán đã lưu nợ phong trần ở dân gian thì sẽ ra sao nhỉ?

“Đại ca ca! Đại ca ca!” Ánh mắt Tiểu Trạch đảo như bị, sau đó như con sóc nhỏ chạy đến ôm chặt đùi Ngao Vân.

Đại...ca ca? Ta hóa đá.

Đại hoàng tử cũng đang trở mắt nhìn hai người một lớn một nhỏ kia.

“Bé con...”

“Thúc thúc, cảm ơn người. Cuối cùng cũng tìm được một người quen rồi.” Tiểu Trạch chạy lại vỗ vỗ vào tay vị kia hai cái thể hiện lòng biết ơn rồi lại chạy đến bên cạnh Ngao Vân.

Đầu ta choáng váng.

“Tiểu tử! Người nói chuyện!” Ta nghe thấy tiếng nghiêng răng kèn kẹt rồi.

“A, tại mấy thúc nói chuyện lạ quá, ta nghe không hiểu, nên không dám trả lời.”

“Người...”

“Thúc còn bảo ta đi nhận cha lung tung nữa. Ta không dám. Mẹ ta đáng sợ lắm, ta mà nhận cha lung tung về nhà sẽ bị đánh nát mông ngay.”

Phải rồi, người rất vô tội. Người không nhận cha lung tung, người chỉ gọi cha người là ca ca thôi.

“Trẻ con nhà ai mồm miệng đáng yêu như vậy, mang qua đây cho trẫm xem một cái.”

Ngao Vân liếc nhìn ta một mắt, sau đó cúi xuống ôm Tiểu Trạch tiến lên. Ầm ỉ đến mức này, ta cũng không có cách nào êm xuôi đón con ta đi.

“Đưa trẻ này...”

Hai cái mặt đặt bên cạnh nhau khiến ta muốn chọc mù mắt mình. Ta không nên nói là ta nhặt con từ ven đường về nuôi. Làm gì có ai ném một đứa trẻ đáng yêu như vậy ra đường cơ chứ! Ta phải nói là ta bị trời phạt bắt nuôi nó mới đúng!

“Thái tử, người và đứa trẻ này có quan hệ gì?”

Ở đây không có ai mù cả, ai mà không nhìn thấy hai cái mặt kia giống nhau cỡ nào cơ chứ!

“Khỏi bẩm Phụ hoàng, đứa nhỏ xuất thân ở Thần Y Cốc, vài năm trước đã gặp qua nhi thần.”

“Thì ra là hậu nhân Thần Y Cốc, khó trách giống Thái tử như vậy.”

“Ngao Vân không hiểu ý hoàng huynh.”

“Nhìn qua ta còn nghĩ là con trai của Tam đệ cơ.” Đây rõ ràng là giọng gây sự rồi.

“Thúc thúc là người xấu! Thúc thúc không được nói bừa! Mẹ ta sẽ đánh ta chết!” Có lẽ ánh mắt của ta quá mức đáng sợ, Tiểu Trạch vừa ôm hông vừa khóc âm lên. Đùa chứ, mẹ người có bạo hành người đến mức đó không hả?

“Bé con, nói cho thúc thúc, cha người là ai?” Đây là đang dụ dỗ trẻ con hả?

Nhưng mà người hỏi vấn đề này là chọc vào nỗi đau của thằng nhóc kia rồi, thế nên người thăm rồi. Ta vì vị hoàng tử kia mà cầu nguyện năm giây nhé.

Quả nhiên, Tiểu Trạch càng khóc âm ỉ hơn, đây chân chính là ăn vạ đấy.

Đại tiệc đông người, nhân vật chính từ Thái hậu nương nương chuyển thành thằng nhóc đang khóc lóc âm ỉ kia. Ai cũng cảm thấy tiếng khóc kia thật khiến người ta đau đầu, nhưng không ai có ý định ngăn cản thì phải.

Ta chợt nhớ lại bài học vỡ lòng năm xưa ta dạy cho con ta.

Đầu tiên, con phải thể hiện mình yếu thế, vì người quân tử thường thương tiếc kẻ yếu hơn mình. Mà muốn thể hiện mình yếu thế, phải làm thế nào? Dĩ nhiên là khóc rồi! Nhưng mà ta tuyệt đối không dạy thằng nhóc chết tiệt này khóc ăn vạ như thế kia đâu.

Tiếp theo, nếu con yếu thế vẫn không nhận được thương tiếc, vậy thì chúc mừng, người con gặp tuyệt đối không phải người tốt. Vậy thì phải làm sao? Dĩ nhiên là tranh thủ khi hấn vẫn nghĩ con yếu thế, đánh cho hấn một trận rồi chạy chứ làm sao!

Quả nhiên, ta nghe thấy tiếng Tiểu Trạch gào lên

“Cầu Cầu, đánh hấn! Hấn bắt nạt ta! Cầu Cầu, đè chết hấn đi.” Sau đó một người một gấu xông vào đám đá vị kia.

Ta sai rồi! Ta không nên dạy loạn như thế! Vị kia búng tay một cái có phải con ta sẽ bẹp ruột luôn ko? Con gấu nhỏ kia mà có mệnh hệ gì, mẹ nó sẽ xé ta ra làm đôi thật đấy.

Ngao Vân nhìn ta một cái, sau đó đi đến xách cổ thằng nhóc kia lên, tay còn lại xoa đầu Cầu Cầu hai cái, thế là một người một gấu lại ngoan ngoãn đứng bên cạnh hấn.

“Trẻ nhỏ vô tri, mong hoàng huynh không trách. Lại nói, hoàng huynh cũng không phải trẻ nhỏ, lời nói nên có chừng mực.”

Ta nhìn Đại hoàng tử quần áo xốc xếch, trên mặt trên tay cũng có mấy vết máu, hiển nhiên là bị Cầu Cầu vả mặt, có chút buồn cười. Đáng đời người nhé!

“Ồ nháo! Các người là muốn làm ai gia tức chết!”

Bà lão kia xem kịch chán rồi mới lên tiếng ngăn cản. Trò kịch vui này rõ ràng vẫn chưa hạ màn, nhưng trước mặt sứ thần các nước, Hoàng đế cùng Thái hậu cũng không tiện vả mặt mình. Cho nên, con trai ta may mắn qua ải, ngoan ngoãn yên tĩnh đứng bên cạnh Ngao Vân.

Nhưng mà là ai? Là ai đã xếp ta ngồi ở cái chỗ chết tiệt này? Nữ quyền! Ta chỗ nào là nữ quyền hả? Một đám phu nhân quyền quý cùng một đám tiểu thư không ra khỏi cửa lớn bao giờ, ngồi đây cần hạt dưa tám chuyện, ta vốn không nghĩ muốn quan tâm, nhưng thỉnh thoảng họ lại liếc ta một cái làm gì hả?

Cung đấu cũng tốt, trạch đấu cũng vậy, ta chưa bao giờ muốn nhúng chân vào vũng bùn này. Ta đã từng nghĩ, cuộc sống cứ như vậy bình thản qua đi rất tốt. Ta có Tiểu Trạch, có Lan Nhược phượng, ta không cần lập gia đình, sau này khi Tiểu Trạch lớn lên, ta sẽ đi du lịch khắp nơi, ngắm các phong cảnh, ném thư các loại đặc sản, đến khi nào kiệt sức, sẽ trở lại sơn cốc, nhắm mắt ở nơi đó, biết đâu ta có thể mơ thấy bố mẹ ta lần nữa. Hơn mười năm qua, ngoại trừ đêm đầu tiên tới thời đại này, ta chưa mơ thấy người thân cùng bạn bè một lần nào nữa. Có lẽ đây là cái giá phải trả để ta được tiếp tục sống, cho dù là dưới một thân phận khác. Ta đã rất muốn khóc, khuôn mặt của bố mẹ, trong trí nhớ của ta cũng đang dần mờ ảo đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ấn Tiểu Mặc trên môi vẫn là nụ cười xấu xa, gương cái bụng to bụng cười ta giấu cợt. Ta tức giận rằng mà chẳng thể làm gì, chưa nói ta đánh không

lại y, đánh lại giờ ta cũng không dám đánh, đụng vào cái bụng kia, đến lúc đó bị ăn vạ thì tính sao? Còn chưa nói y vừa giúp ta một chuyện lớn, chứ để Tiều Trạch đi theo Đại hoàng tử trở về, hôm nay còn không phải sẽ mất một lớp da?

Người cần tìm đã tìm được, cũng đến lúc ta nên đi rồi. Linh Nhi hôm nay thật tri kỷ đặt một bình hoa xinh đẹp bên cửa sổ. Hoa nhỏ màu trắng trên nền lá xanh, có điểm giống hoa nhài, nhưng so với hoa nhài thì thơm hơn nhiều. Ngày mai phải lựa lời hỏi nàng ấy có muốn ra cung hay không, ta sẽ đưa nàng ấy đi cùng.

“Nhược, tỷ có cảm thấy hơi nóng không?”

Ha, tự nhiên nhắc tới khiến ta cũng cảm thấy có điểm nóng. Không phải, là càng lúc càng nóng.

Êu êu Ân Tiểu Mặc người coi đồ làm gì? Đây đây không được vớ vẩn nhé.

Nhưng mà thực sự rất nóng. Ta mặc đồ ngủ còn nóng như vậy, y mặc nhiều đồ thế kia chắc chắn còn nóng hơn.

Trời đất xoay chuyển một cái, ta chỉ kịp nhìn thấy một vệt trắng, sau đó thì đầy một miệng nước. Nha đầu này sao càng ngày càng thô lỗ như vậy?

Chuyện tiếp theo xoay chuyển nhanh đến mức ta còn chưa kịp hiểu hết, tại sao lại một đám người kéo đến Đông cung này? Phát hiện mỏ vàng sao?

Vân Vũ Quân quăng ta xuống hồ, ném Ân Tiểu Mặc cho nam nhân họ Diệp kia, chuyện đến nước này, nếu ta còn chưa hiểu, ta chính là đồ ngốc. Ha ha, Linh Nhi tốt của ta.

Tiểu Mặc bị mang đi rồi, khuôn mặt Ngao Vân đau khổ phóng lớn trước mắt ta. Đứa trẻ đáng thương.

“Để ta đi đi thôi.” Mà ta còn khứa thêm một nhát dao vào trái tim đầy thương tổn của hắn. Ta đúng là một thân tội lỗi tràn đầy.

Vũ Quân cùng Ngao Vân nói gì đó nữa, thần trí ta đã mơ màng đến mức nghe không rõ, chỉ thấy Ngao Vân gọi ra ảnh vệ mà tiên hoàng để lại cho hắn, nói gì đó rồi ôm ta vào trong tấm điện của hắn.

Chuyện sau đó, ha ha các người cũng biết mà. Nam nhân cùng một nữ nhân trùng xuân được, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa.

Vấn đề là sau đó, ngoài không còn thấy Linh Nhi, ta còn không thấy cả Ngao Vân nữa. Không khí Đông cung căng thẳng nặng nề khiến người ta bất an. Ba ngày sau, ảnh vệ đưa ta rời khỏi hoàng cung, trở về Lan Nhược Phường, từ đầu đến cuối, Ngao Vân chưa hề xuất hiện. Đáng lẽ ta nên tức giận, gãi đầu ông phụ bạc kia, xuống giường liền trở mặt không nhận người! Thế nhưng tại sao ta lại cảm thấy bất an thế này?

Tháng tám mùa mưa, trời mưa không ngớt suốt cả tháng trời, nước sông Cảnh Mộc dâng cao bất thường. Trong cái thời tiết khiến người ta buồn rầu này, một tin tức như quả lựu đạn ném xuống hồ nước đang sôi sục, huyện Vĩnh Thường đề chống bão vỡ, nước sông Cảnh Mộc tràn vào châu huyện, nước cao hơn mái nhà, người chết vô số. Chuyện này vốn không liên quan nhiều đến ta, ta nhiều lắm chỉ có thể gửi đi một ít lương thực cứu trợ cho người dân vùng lũ đói đói mà thôi. Ta bây giờ vẫn đang rất âm ỉ vì sao đồ phụ lòng kia trở mặt vô tình, còn không thèm đến nhìn ta một cái. Con nòng nọc nhỏ nhà ta tâm trạng cũng không tốt. Không biết đám người Đại hoàng tử kia tiếm nhiệm cái gì vào đầu nó, từ khi trở về cứ luôn hỏi ta mãi: “Mẹ, đại ca ca có phải là cha con không?”

Ta thực sự rối loạn lắm, nếu nói thật cho con ta, nó lại bỏ đi thì ta làm sao bây giờ? Con người chính là đê tiện như thế. Khi người ta cần người, người không coi ra gì, nhưng đến khi người ta không còn cần người nữa, chính người lại cảm thấy không chịu được.

Lại một tháng trôi qua, mưa vẫn không hề có dấu hiệu sẽ ngừng, tin tức từ huyện Vĩnh Thường cũng bị trì trệ không thông. Tiều Trạch như con cá nhỏ thiếu nước, cả ngày ủ rũ, không thèm nói chuyện với ta. Ta biết chuyện có cha đã trở thành cái gai trong lòng nó, nhưng mà biết nói thế nào bây giờ.

“A Trạch ơi, A Trạch à, mẹ sắp buồn chết rồi, mau mau ra nói chuyện với mẹ nào.”

Thằng oắt con ngược mắt nhìn ta một cái rồi lại cụp mi xuống, tiếp tục nằm bò ra bàn. Bây giờ bạo lực cũng không trấn áp được nó nữa rồi.

Trong cung tin tức truyền ra khiến ta không biết nên vui hay nên buồn nữa, Hoàng hậu quản thúc không nghiêm, để cho cháu gái Liễu Nhu Yên ngông cuồng phách lối, chọc giận Thái hậu. Hiện tại quyền chưởng quản hậu cung một nửa giao cho Hiền phi, Liễu cô nương kia bị tước thân phận tú nữ, đuổi ra khỏi cung, Thái hậu nương nương tức giận công tâm, nằm trên giường bệnh. Hiền phi kia cũng là người ghê gớm, quyền lớn vừa đến tay liền ngay lập tức ăn các phi tần khác gấu gao, Thục phi không phục liền bị phạt cấm túc một tháng. Liên chuyện này, Hoàng đế cũng nhắm mắt là ngơ.

Một đám nữ nhân ăn no rồi việc, ngày ngày nghĩ cách tranh giành ánh mắt của một người đàn ông, có đôi khi ta nghĩ, cuộc sống của họ bị kịch đến nhường nào. Có đôi lần, ta chợt nhớ đến Dư tần cùng đôi mắt treo veo thuờnọ, hai người họ, ở một thế giới khác nhất định sẽ hạnh phúc, đúng không?

Thế đạo này trời cuộc người con gái quá nhiều, dù là bất công hay oan ức, họ cũng chỉ có thể im lặng mà chịu đựng. Ta là người mang tư tưởng tiến bộ, nhưng một mình ta tiến bộ cũng không thể xây dựng một xã hội mới tiến bộ. Ta không có lòng mang thiên hạ, cũng không đủ tâm sức mang thiên hạ. Ta ích kỷ, ta yếu đuối, qua một lần sống lại cũng chưa hề thay đổi. Nữ chính truyện xưa thường mang chí lớn, nhưng xã hội nữ quyền bình đẳng lý tưởng của họ ta nhìn không thấy, chỉ thấy cả máu người vô tội trong số những kẻ chết đi. Ta không dám đánh đổi nhiều như vậy. Đánh đổi bình yên của ta, đánh đổi nếp sống của vô số người khác thậm chí cả máu của họ, ta không dám.

Ân Tiểu Mặc vẫn hay cười chế nhạo ta nữ nhi tình trường, ta lại cười y không nam không nữ chẳng giống ai. Người trong giang hồ chê cười yếu đuối, lại không biết phận nữ nhi thể hiện yếu thế một chút sẽ dễ dàng sống qua ngày hơn. Ta thường nói Vân Vũ Quân không nên là người giang hồ, lòng nàng ấy

mạng thù hận, nhưng ngoài thù hận ra thì còn có tâm hồn thiếu nữ. Văn Vũ Quân vì thù hận mà trang bị cho mình lãnh khốc vô tình, nhưng trái tim nóng đầy tình yêu của nàng ấy cũng không cách nào che giấu. Một cô gái như thế đáng được sống trong yêu thương hạnh phúc hơn là chốn giang hồ mưa máu gió tanh.

Còn Lãnh Lăng Lăng thì hoàn toàn là một con thiêu thân lao đầu vào lửa. Cô gái nhỏ vì tình yêu vô vọng của mình mà bất chấp tất cả, như con lửa một mực lao đi dù phía trước là ngõ cụt. Ta từng gặp mặt nam nhân kia, ánh mắt hắn luôn dừng trên người cô gái nhỏ, tràn đầy đau khổ đôi khi lại có chút nhu tình, cái đầu chứa đựng đầy drama cầu huyết của ta từng nghĩ, hay họ có mối thù giết cha? Sự thật chứng minh, chuyện cầu huyết trên đời này nhiều lắm, còn là chuyện sau máu chó hơn chuyện trước cơ.

Còn Ân Tiểu Mặc ấy à, ta từ nay không dám gọi y là không ra nam không ra nữ nữa, vì bụng y đã lớn thế kia rồi cơ mà. Họ Diệp nọ là hậu nhân Thần y cốc, có quan hệ họ hàng gì đó với Ngao Vân. Ân Tiểu Mặc và Diệp Minh là kiểu chuyện tình oan gia hoạn hỉ, từ đầu đánh nhau, đánh từ Huyền Vương phủ Mặc quốc đánh đi, không hiểu sao lại đánh đến trên giường rồi. Ân Tiểu Mặc cường thể thành tính, nếu họ thật sự thành đôi, Diệp công tử kia chỉ sợ sẽ phải ăn không ít thiệt thòi đâu.

Mưa vẫn không có dấu hiệu sẽ ngừng, nước sông Cảnh Mộc vẫn không ngừng dâng lên, tin tức từ huyện Vĩnh Thường gửi về vẫn luôn là tin xấu, số người chết và mất tích lên đến hàng ngàn, người còn sống lũ lượt rời bỏ quê hương đi tìm nơi khác tìm cơ hội sống sót. Ở thời đại nào cũng vậy, quan làm dân chịu, nếu khi trước quan lại địa phương không tham chút lợi trước mắt, cẩn thận, nghiêm túc mà làm đê, có phải sẽ không có thảm cảnh hôm nay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đêm khuya lạnh ngắt, bên ngoài là tiếng mưa rơi lộp độp vào mái hiên, tiếng gió khóc than ai oán, trong phòng ánh nến hắt hiu, chút ánh sáng le lói trong đêm tối khiến lòng người càng ảo não. Ta nhìn Tiểu Trạch co người nằm ngủ trong chăn, con nòng nọc nhỏ gần đây lặng lẽ hơn trước nhiều, lúc nào cũng nhìn ta như muốn hỏi điều gì, xong lại thờ dãi quay đi, thực sự khiến ta cảm thấy bất lực. Thằng nhóc, con mới mấy tuổi chứ? Ta biết Tiểu Trạch vẫn canh cánh trong lòng chuyện về cha nó, ta vốn đã định chờ cha con họ gặp nhau rồi đem mọi chuyện nói rõ, dù sao nếu Tiểu Trạch không muốn, Ngao Vân cũng sẽ không ngang ngược ép nó về cung đâu. Nhưng mà...

Thái tử trúng độc lạ bỗng nhiên truyền ra, cái người vốn ở Đông Cung tỉnh dưỡng lại được cử đi huyện Vĩnh Thường trấn an nạn dân, sau đó bị hành thích, hiện tại không rõ tung tích. Ta không dám nói với Tiểu Trạch, đại ca ca của nó xảy ra chuyện rồi.

Tiểu Trạch ký

Mẹ đã ngồi cả ngày ở đình hóng gió, không nói chuyện làm nhảm, cũng không ăn vật luôn miệng như mọi khi, Tiểu Trạch vốn không muốn để ý đến mẹ cũng bắt đầu cảm thấy không đúng. Tiểu Trạch trong lòng đã có khẳng định, đại ca ca nhất định chính là cha nó, nhưng mà mẹ cứ không nói, làm nó không dám đi nhận cha, nếu không phải thì sẽ xấu hổ lắm.

Mẹ đã bỏ cơm hai ngày rồi, Tiểu Trạch thực sự rất lo lắng rồi. Mẹ nó trước giờ luôn hi hi ha ha, trên đời này ăn là quan trọng nhất, dù ốm không dậy nổi cũng quyết không bỏ bữa, tại sao lại lưu lự đến mức không ăn cơm thế này? Đêm qua Tiểu Trạch thấy mẹ lên khóc, đêm hôm khuya khoắt, tự dưng mẹ vào phòng nó, cái gì cũng không nói, ngồi ở bàn nhìn nó đến nửa đêm, thật là khiến người ta bất an. Khi đó nó giả vờ ngủ, rồi lại không nhịn được hé mắt nhìn lên một cái. Ánh nến hắt hiu, mẹ ngồi đó nước mắt đầy mặt, ánh mắt lạc lõng. Tiểu Trạch nhìn rõ là mẹ đang nhìn về phía giường, nhưng lại giống như hoàn toàn không nhìn nó. Tiểu Trạch không dám dậy hỏi mẹ vì sao lại khóc, vì nếu muốn nói cho nó biết thì mẹ đã không nửa đêm ngồi khóc như vậy.

Đại hoàng tử dẫn theo một đám quan binh bao vây Lan Nhược Phưởng, Tiểu Trạch nhìn hấn mặt mày hung ác như muốn ăn tươi nuốt sống nó, dứt khoát cúp đuôi chạy thẳng vào trong nhà, trốn sau cánh cửa lén mắt nhìn ra. Lan Nhược phưởng bị nghi ngờ chứa chấp nghịch tặc, bị đám quan binh nọ lục lọi hết một vòng. Đến cuối cùng, cái gì cũng lục không ra, chỉ thấy đem ra mớ lớn mớ nhỏ châu báu. Đồ đạc bị đập phá đến khó coi. Đại hoàng tử như đứa trẻ giành được ngon ngọt đắc ý nhìn mẹ, mẹ cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ lạnh nhạt phun ra hai chữ “ấu trĩ” khiến hấn tức giận đến gợn chân.

Lăng Nhược Thiên

Ân Tiểu Mặc bụng to bị Diệp Minh mang về Thần Y Cốc, ta cũng không tiện làm phiền. Tên khốn kiếp kia dám dẫn người đến chỗ ta làm càn, cũng không nhìn xem đồ dùng hằng ngày của hấn từ đâu mà ra. Bà đây tâm trạng đang không vui, người còn muốn đâm đầu vào chịu trận, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Tin tức Lan Nhược Phưởng tạm thời đóng cửa, do bà chủ bị đại hoàng tử đã thương, tức giận nóng đầu nói không làm ăn nữa nhanh chóng lan truyền. Có kẻ vui mừng, dĩ nhiên cũng có người âu sầu. Ta không phải người rất có tâm cơ, nhưng ta cũng tuyệt đối không phải người mặc cho kẻ khác bắt nạt. Người làm ăn đặt lợi ích lên đầu, nhưng gã kia cũng không nên chọn lúc ta khó ở mà đến gây sự. Cha của con ta đến bây giờ còn không rõ tung tích, người còn khiến bà đây khó chịu, hậu quả tự người gánh lấy. Lan Nhược phưởng ngừng buôn bán, dĩ nhiên sẽ có những nhà khác nổi lên, nhưng thời buổi khó khăn, hàng hóa khan hiếm, nhà giàu mới nổi sẽ trụ được bao lâu.

Ta bỏ lại việc làm ăn, dặn dò Tiểu Trạch trông nhà, một đường xuôi về phía nam. Hắn mất tích ở huyện Vĩnh Thường. Có người nói hắn trên đường phát độc mà chết, có người nói hắn chết dưới đao của thích khách, lại có người đồn hắn bị nước lũ cuốn đi, nhưng chung quy lại, người ta đều nói hắn đã chết. Ta không thích nghe điều đó. Ngao Vân của ta làm sao mà chết được. Hắn một thân một mình lặn lội trong cái lồng vàng dối trá ngàn ấy năm, hắn làm sao có thể chết đi đơn giản như vậy! Chuyện này không có khả năng!

Nhưng càng đến gần huyện Vĩnh Thường, tâm ta càng lạnh xuống. Người chết nhiều quá, chết vì đói, chết vì bệnh, cũng có bị đám đông vô tình đâm chết. Người ta bán mình chôn cha, người ta bán con cầu thực, bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu ngang trái của xã hội lúc này mới thi nhau ập ra. Càng gần đến nơi, tin tức lại càng như hòn đá ném vào trong hồ nước, không chút lay động. Ngao Vân, đã gần hai tháng không có chút tin tức gì về hắn.

Đúng lúc này, phía hoàng cung truyền ra tin tức, Thái tử đi cứu nạn, nhiễm ôn dịch bỏ mình, hỏa thiêu tại chỗ, tro cốt sẽ được đưa về hoàng lăng. Trước mắt ta tối sầm, hai tai ù đi, hai chân cũng mềm nhũn không chút sức lực, chỉ nghe loáng thoáng có người gọi “bà chủ... bà chủ...”

Cảnh quốc, Nhuệ đế năm thứ mười tám, huyện Vĩnh Thường vỡ đê chắn lũ, người dân ly tán, số người chết lên đến trăm ngàn, bá tánh phiêu dạt khắp nơi. Nhuệ đế nổi trận lôi đình, mệnh tay thanh tẩy triều đình, cả kinh thành nom nớp lo sợ. Đê Vĩnh Thường xây dựng năm năm, quan viên tham nhũng lên tới trăm ngàn lượng vàng, bắt người xét nhà, quốc khố trong chốc lát tràn đầy. Cùng năm ấy đương kim Thái tử trên đường cứu viện nhiễm dịch bỏ mình, hỏa thiêu tại chỗ. Chuyển về kinh thành cùng tro cốt của Thái tử còn có một bản ghi chép quan viên tham nhũng đê huyện Vĩnh Thường cùng số lượng lớn vàng bạc.

“Người có ý gì?”

“Phụ hoàng, chuyện ta đáp ứng ngài ta đã hoàn thành, thi thể của mẫu thân ta, ngài cũng nên trả lại cho ta.”

“Người...”

“Thái tử Cảnh quốc đã chết. Phụ hoàng, con trai chưa từng nghĩ tranh giành điều gì với ngài. Ngài tiếp tục giam giữ thi thể mẫu thân ta làm gì nữa?”

“Người biết?”

Nhuệ đế ánh mắt sa sầm. Ai từng đoán được thi thể của Ly phi đã mất hàng chục năm về trước đến nay vẫn chưa được an táng, mà được đặt trong quan tài bằng băng trong mật thật dưới tầm điện của Hoàng hậu.

Nhuệ đế cùng hoàng hậu vợ chồng niên thiếu, tuy không thể nói ân ái mặn nồng, nhưng Hoàng hậu tự tin rằng mình thực hiểu hoàng thượng. Tỷ như nói...

“Hoàng thượng, nếu không ngài đem thi thể của Ly phi giữ lại, nếu một ngày đũa trẻ kia có dị tâm, vẫn còn có điều kiêng kỵ.” Cảnh đế ánh mắt ám trầm, lời hoàng hậu không ngờ lại thật hợp tâm ý của ông. Một năm ấy, Ly phi Diệp Ly bệnh không qua khỏi, Thái tử Nam Cung Ngao Vân năm tuổi tang mẫu, trong tay lại nắm giữ hơn một nửa âm vệ của hoàng tộc. Nhuệ đế nhìn thi thể lạnh băng nằm trong quan tài, ánh mắt phức tạp.

Năm đó còn là Vương gia Nam Cung Vinh bị người hành thích, thân trúng kịch độc, rơi xuống vách núi, lại không nghĩ tới được người cứu giúp.

Năm đó tiểu thư của Thần Y Cốc Diệp Ly một mình vào trong núi hái thuốc, ngoài ý muốn cứu được một nam tử cả người đầy máu.

Nam Cung Vinh không giống nam tử trong cốc cả người đầy mùi thảo dược, hắn trên người thoang thoảng mùi giấy mực, nụ cười ấm áp, quân tử khiêm nhường. Diệp Ly từ nhỏ bị bệnh về tâm mạch, được cả Thần Y Cốc coi như trân bảo. Nàng nhút nhát, rụt rè e thẹn nhưng không hề giống những tiểu thư lễ phép nơi kinh thành, Nam Cung Vinh ví nàng như bông hoa trong tự nhiên xinh đẹp và sống động. Hai con người khác biệt ấy nhanh chóng phải lòng nhau, Nam Cung Vinh từng nghĩ cả đời cứ như vậy cùng nàng qua đi. Nhưng đến khi hắn nhận được tin từ thân tín, cuộc chiến tranh trứ bất đầu nổi sóng ngầm. Diệp Ly không màng gia đình phản đối, một mực theo Nam Cung Vinh rời khỏi Thần Y Cốc. Nàng ngàn vạn lần không ngờ tới chờ đợi nàng là một hậu viện vương phủ sâu không thấy đáy. Lang quân ngày càng lạnh nhạt, ánh mắt của Vương phi châm chọc, một đám nữ nhân tranh nhau làm trò, tình yêu mà nàng một mực theo đuổi chợt lạt mất khiến cho Diệp Ly không kịp trở tay. Nhưng cô gái nhỏ nhu nhu nhược nhược nơi thâm sơn cùng cốc khi ấy bỗng trở nên quyết cường, con đường nàng đã chọn, dù bỏ cũng không bỏ cho hết. Sự quyết cường ấy chống đỡ Diệp Ly sáu năm, cuối cùng, trái tim vốn đã không khỏe mạnh của nàng cũng kiệt sức, nàng ngã xuống dưới ánh mắt ngỡ ngàng của đứa con năm tuổi. Rời khỏi Thần Y Cốc sáu năm, Diệp Ly lần đầu tiên khóc, nước mắt của nàng không phải vì nam nhân bội bạc kia, mà là vì đứa nhỏ đáng thương của nàng. Diệp Ly năm ấy hai mươi lăm, ở tuổi đẹp nhất của người con gái mà chết đi. Đứa con trai năm tuổi của nàng cũng từ đó mất mẹ, một mình như cây cỏ dại lớn lên trong thâm cung lạnh lẽo.

Nghĩ tới mẫu thân đã mất, Nam Cung Ngao Vân ánh mắt âm trầm. Cuộc đời của mẹ hắn, từ khi gặp được nam nhân này, toàn bộ đều trở thành sai lầm. Yêu phải một kẻ bội bạc, càng không ngờ tới sau khi nàng chết đi, vì để uy hiếp hắn, phụ quân của nàng còn giam giữ thân xác của nàng trong băng quan lạnh lẽo.

Ngao Vân vẫn biết Nhuệ đế không yêu thương mình, có từng hy vọng, từng chờ mong, cũng từng hận qua, sau cùng chỉ còn lại lạnh nhạt. Sau hơn mười năm, lần đầu tiên hắn phần nộ. Ngao Vân cho rằng dù kiêng kỵ thế nào, giữa hắn và Nhuệ đế vẫn còn một tầng huyết thống, nhưng đến khi vô tình nghe được về quan tài băng dưới tầm cung của Hoàng hậu, phản ứng đầu tiên của hắn là phần nộ. Hắn cùng Ly phi duyên nợ con thật mỏng, vốn vẹn năm năm, nhưng trong trí nhớ của hắn, mẫu phi luôn cười thật ôn nhu. Nàng dịu dàng lạnh nhạt, không tranh không giành, nhưng một khi có người bắt nạt hắn, mẫu phi sẽ là người đầu tiên không tha cho kẻ đó. Sau lại sức khỏe của mẫu phi càng ngày càng yếu, nàng chỉ có thể nằm trên giường, ánh mắt mẫu phi nhìn hắn vẫn luôn thật dịu dàng. Mẫu phi chết đi, bỏ lại hắn một mình tro bụi ở hoàng cung lạnh lẽo, không còn người yêu thương che chở, không còn người bảo vệ hắn, nhưng Ngao Vân chưa bao giờ cảm thấy thế gian này đầy ác ý. Vì người mẹ ôn nhu của hắn trước khi chết đã nắm lấy bàn tay bé nhỏ của con trai, kể cho hắn một câu chuyện dân gian về những người nông dân, họ thật vất vả, nhưng họ nghĩ rằng, mỗi ngày qua đi, họ còn sống, còn có thể đi làm kiếm tiền nuôi gia đình, điều đó thực hạnh phúc, họ đã thật biết ơn thế giới này. Nàng nói “Con trai, mỗi người đều đáng thương, nhưng đừng để sự đáng thương đó nhấn chìm con. Con phải lớn lên, phải ra khỏi hoàng cung này, để nhìn cuộc sống vui vẻ của những người nông dân đó.” Ngao

Vân lớn lên, ra khỏi hoàng cung, sau đó mới biết rằng, mẫu phi lừa hấn. Những người nông dân vì miếng cơm manh áo mà cả ngày làm lụng quần quật, họ vì nghèo khó mà gia đình bất hòa lục đục, một chút cũng không hề vui vẻ. Nhưng rời khỏi hoàng cung, Nam Cung Ngao Vân hấn thật sự hạnh phúc.

Đến khi nhìn thấy mẫu thân an tường nằm trong băng quan, Ngao Vân cảm thấy đau lòng, nhưng cũng thật may mắn. Đau lòng mẫu thân hấn yêu sai người, sai mất cả đời, lại cảm thấy may mắn, may mắn khi nàng sớm thoát khỏi trói buộc trần thế, không phải thấy phụ hoàng ngày càng ích kỷ đa nghi sau này, nếu không, nàng sẽ càng đau đớn.

“Người lần này chủ động xin đi huyện Vĩnh Thường chính là vì chuyện này?”

“Hoàng thượng, Thái tử đã chết, ám vệ cũng tự động trở về căn cứ, không còn uy hiếp với ngại vị của ngài. Thi thể đó đã không còn giá trị lợi dụng. Nhưng người nằm đó là mẹ ta, gặp ngài, yêu ngài là sai lầm của nàng, vì sai lầm này nàng đã trả giá cả tính mạng. Ta dùng danh sách tham ô, cùng một vị Thái tử chết đi, xin ngài cho nàng trở về với gia đình. Hoàng cung của ngài quá lạnh lẽo.”

Cuối cùng, dưới ánh mắt không cam tâm của Hoàng hậu, Nhuệ để cho người mang quan tài băng rời đi. Nhìn bóng lưng thẳng tắp của chàng trai trẻ, ông thoáng thất nhớ lại một nụ cười trong veo không nhiễm chút bụi trần năm nào.

Ngao Vân im hơi lặng tiếng mang thi thể của mẹ hấn về Thần Y Cốc, đem nàng hỏa táng rồi đem tro cốt rắc ở một sườn núi yên tĩnh đầy hoa dại. Mẫu thân hấn ngốc nghếch lại quật cường, nàng quên mất gia đình là nơi nàng sẽ luôn được che chở, nàng quên mất ca ca nàng Diệp Vô Nhai từ nhỏ coi nàng như trân bảo, làm sao có thể bỏ mặc nàng không lo đầu. Mẫu thân năm ấy trẻ người non dạ, bồng bột bỏ nhà đi, sau đó lại không có mặt mũi trở về, cuối cùng bỏ mạng ở nơi thâm cung lạnh lẽo.

Ngao Vân cũng không đi tìm Lăng Nhuệ Thiên nữa. Hấn cũng mệt mỏi. Nàng mơ ước cuộc sống tự do tự tại, ngày ngày vui vẻ, hấn sẽ không bám lấy khiến nàng phiền lòng nữa. Hấn ở lại sườn núi vắng vẻ này, ngày ngày nằm dưới tán cây mà nhìn lên bầu trời, một mình đi qua cuộc sống tĩnh mịch này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đại kết cục

Hai năm sau

Hai năm ngắn ngủi xảy ra bao nhiêu biến cố, Tiểu Trạch của ta cũng bắt đầu đến trường đi học. Lan Nhuệ phùng sau khi ta trở lại cũng bắt đầu mở cửa buôn bán, tất cả trở lại nếp sống thường nhật. Đường như đã không ai còn nhớ đến trận lũ lụt năm xưa. Ta thường nằm dài trong đình hóng gió nghe một chút chuyện bát quái khắp nơi mà mấy tiểu nha hoàn truyền tai nhau. Hôm nay một câu chuyện về viên quan này chèn ép phú thương kia, cường hôn con gái nhà người ta. Ngày mai lại là chuyện vị tiểu thư nọ ném tú cầu tuyển lang quân, không ngờ lại rơi vào người một gã ăn mày. Ngẫu nhiên sẽ có những câu chuyện kinh thiên động địa hơn, tỷ như Thục phi không giữ phụ đức, phạm vào đồ kỵ bị biếm lãnh cung, Thừa tướng cũng bị liên lụy giáng xuống hai bậc. Ta nghe từ ngày này qua ngày khác, bị ai phát hiện không ai nói gì về vị Thái tử đã mất năm nào. Hoàng thượng tráng niên không muốn lập trữ, đại hoàng tử ngông cuồng phách lối bị phát cấm túc một năm. Cảnh đế mạnh tay, các hoàng tử cùng phe cánh nhất thời yên ắng.

Ta trở về sơn cốc vào một ngày thu lá vàng, cả sơn cốc nhuộm màu vàng thê lương, mẹ con Cầu Cầu chạy ra đón ta, chúng đứng nhìn ta bước vào căn nhà nhỏ xong lập tức nguẩy mông bỏ đi, không chút quan tâm trái tim cô đơn của ta. Ta nhìn cười nhìn Cầu Cầu đảo quanh đôi mắt, thẳng thóc này là đến tìm Tiểu Trạch chứ thương nhớ gì ta. Không nhìn thấy tên bạn vàng tri kỷ, Cầu Cầu lập tức ịu xiu như quả bóng xi hơi, húc húc đầu vào lòng mẹ nó, sau đó hai con gấu lớn một nhỏ tiện tay tha đi của ta một ít hoa quả. Ta nằm trên giường, không hiểu sao lại muốn khóc. Ta không tin người nọ đã chết, ta cho người tìm khắp Cảnh quốc, Mạc quốc cùng Trần quốc, mạn Tây Vực ta cũng chưa bỏ qua, nhưng tất cả chỉ như hòn đá ném xuống hồ. Hấn thật sự đã biến mất khỏi nhân gian. Ta nghĩ ông trời đang trừng phạt ta. Trừng phạt ta tham lam ích kỷ, trừng phạt ta thờ ơ vô trách nhiệm. Ta từng nghĩ, chỉ cần hấn còn sống, cho dù ta cả đời này có độc cũng được. Chỉ cần hấn còn sống thôi.

Ta từng không rõ ràng lắm chính mình với Ngao Vân là loại tình cảm gì. Chúng ta cùng nhau lớn lên, tám năm đó, ta chưa bao giờ nghĩ tới cả hai sẽ phát sinh tình cảm. Sau lại hấn rời đi sơn cốc, thỉnh thoảng lắm mới về một lần thăm ta, ra nhớ khi đó trong lòng là trống trải, nhưng thời điểm đó, ta quen Ân Tiểu Mặc rồi cùng lo chuyện làm ăn, cũng không có thời gian nghĩ về sự trống trải đó. Đến mãi sau này, ta cùng Ngao Vân xảy ra quan hệ, ta hoảng hốt trốn khỏi sơn cốc, cũng từng nghiêm túc nghĩ đến. Đến tận khi đó ta mới biết, thì ra yêu một người không nhất thiết phải tìm đập bùm bùm, hoa hỏa văng tứ phía như trên phim. Tình yêu thì ra cũng có thể chậm rãi thai nghén khi hai người ở bên nhau, lặng lẽ sinh trưởng ở một góc nào đó, âm thầm lặng lẽ lớn lên, lại da diết hơn bất kỳ câu chuyện tình kinh tâm động phách nào. Chính là sau đó ta lại sợ hãi. Nếu hấn không yêu ta thì sao? Đem đó là ta say rượu phát điên, sao có thể ép hấn chịu trách nhiệm. Nếu hấn không yêu ta thì chúng ta sẽ bị kịch đến nhường nào? Vì thế, ta lại tiếp tục trốn tránh. Thẳng đến khi gặp lại, biết được thân phận của hấn, ta lại càng khiếp nhược. Thân phận của hấn chủ định hấn không thể chỉ có một người, mà ta lại không cách nào chấp nhận chia sẻ người mình yêu. Tuy rằng ta thật ích kỷ, nhưng ta cũng biết ta không thể lấy danh nghĩa tình yêu mà ép hấn rũ bỏ đi thân phận đó. Như vậy không công bằng. Chúng ta trốn tránh lẫn nhau, ta cho rằng rời đi hấn, không nhìn thấy hấn, ta lại có thể hi hi ha ha sống qua ngày, bình yên trôi qua như ta của những năm qua. Sau đó ta biết ta sai rồi. Ta vô tình từng bước từng bước ép Ngao Vân về phía cô độc, để sau cùng, ta cũng không còn là lý do để hấn vẩn vơ thế gian này. Ta không dám theo hấn rời đi thế gian này, cuộc sống trộm được này đối với ta vẫn luôn thật trân quý, ta muốn thay hấn nhìn con của chúng ta lớn lên, cưới vợ rồi sinh con. Chỉ đáng tiếc, Lăng Tiểu Trạch vẫn chưa có một cái tên chính thức.

Một ngày nọ Cầu Cầu một mình lần mò đến nhà ta, thẳng thóc này ăn lắm quen lỏi, cứ nghĩ đến đây là có đồ ăn hay sao, ta thành cái kho hàng cho nhà người đấy à. Ở mà thẳng thóc này sao hôm nay nhìn cứ là lạ thế nhỉ? Ta giật lại thanh trúc non trong tay tên thóc đặt lên bàn, giữ lấy nó nhìn trái nhìn

phải, tại sao nhìn lại quái quái như vậy nhỉ? Ta cùng Cầu Cầu nhìn nhau một hồi vẫn không lý giải được sự quái lạ của nó hôm nay, đành vỗ mông ra ý đuổi khách. Hơ hơ thế mà ra ngay chỗ nào khác lạ nhé. Ta nhìn bàn tay đen sì ướt nhẹp của mình, bỗng muốn vỗ nát mông tên nhãi này. Người đi tung tăng những chỗ nào mà bị dính đen hết một mảng lông như vậy hả? Còn ra hình dáng gấu trúc không hả? Hơn nữa, thứ này là ...mực? Thâm sơn cùng cốc này đào đâu ra mực thế? Thằng nhãi này không phải ra ngoài sơn cốc về đây chứ?

Ta còn đang nghĩ ngợi vẫn vơ, Cầu Cầu đã ngúng nguẩy bỏ đi, ta cũng lười túm nó lại, miễn đừng gây phiền toái cho ta là được. Cứ như vậy có đến hàng tuần trời ta không gặp tên nhãi ấy, không phải bị bắt đi lấy mật rồi đây chứ? Khi ta bắt đầu sốt ruột định đi tìm thì tên nhóc đã lù lù mò đến, nhưng mà cái mặt của nó là cái quái gì vậy? Biến thành gấu đen rồi sao? Ta nhìn cái khuôn mặt đen nhem của nó, càng nhìn càng muốn cười. Vị huynh đệ này, mẹ ngươi còn nhận ra ngươi không? Ta túm cổ tên nhãi xách ra ven hồ, cẩn thận rửa mặt cho nó, nếu không nửa đêm nhìn thấy nó, ta thực sự sẽ nghĩ mình bị gấu đen tập kích. Cầu Cầu tắm xong ghé vào gần ta, rung mình một cái rồi ngang nhiên bỏ đi. Ta bị nó vấy ướt hết ngồi bên bờ hồ dờ khóc dờ cười. Nhưng mà đó là mực, ta sẽ không nhận nhầm. Tên nhãi này đi đâu mà có mực trên người, còn nhiều như vậy, không phải chui vào nhà dân chôm chia gì đây chứ? Bắt được sẽ bị đánh đấy!

Thế là hôm sau ta quyết định bỏ ra một ngày nghỉ ngơi quý giá của mình để theo dõi thằng nhãi này, nó cứ đi lang thang như vậy, không chừng lại kéo cả đám người vào sơn cốc này cưa cây chặt gỗ mất. Tên nhãi con cứ lừ lừ bỏ đi, mấy lần ta suýt không theo kịp nữa. Ta đẩy đẩy đám lá cây, chui khỏi bụi cỏ, nhưng mà thằng nhãi kia đâu rồi? Ta nhìn ngó xung quanh, tìm khắp nơi đều không thấy Cầu Cầu, sau đó đành bắt lực bỏ về. Có vẻ ngày mai ta lại mất một ngày với nó.

Cứ như vậy năm ngày, ta đều bị Cầu Cầu bỏ lại, kiên nhẫn trong người đã dùng gần hết, ta quyết định đi theo tên nhãi đó nốt ngày hôm nay thôi, nếu còn không được, ta dứt khoát đem nó nhốt lại một thời gian. Rồi có lẽ Cầu Cầu nghe thấy tiếng lòng của ta, lần này nó không giữa đường biến mất. Ta theo nó đi nửa ngày, đến mức sắp không nhận ra cả đường về, mới thấy tên nhãi con chui ra khỏi bụi cây. Ta ngăn người một chút, nó sang Thần Y Cốc. Hai sơn cốc sát vách nhau, nhưng ta biết, ngoại trừ Ngao Vân năm xưa lạc đường, chưa từng có người của Thần Y Cốc sang bên này. Như một loại thỏa thuận ngầm, ta cũng chưa bao giờ tò mò về sơn cốc bên cạnh. Ta do dự một chút, rồi vẫn quyết định theo Cầu Cầu sang, nếu có gặp người thì lời nó ra làm lý do. Chỉ là ta không ngờ tới, thật sự sẽ bị người bắt gặp.

Ngao Vân không nghĩ tới sẽ gặp con gấu nhỏ này, chẳng qua trước kia gặp vài lần nó theo Tiểu Trạch đi chơi, vậy mà nó lại đem nhà hắn thành cái kho, thỉnh thoảng lại tới tha đi vài thứ. Hắn càng không nghĩ đến sẽ gặp nàng.

Ta theo Cầu Cầu vào một gian nhà lá, cách bài trí nơi này giống y hệt căn nhà xiêu vẹo của ta. Ta còn đang nghĩ xem có phải Cầu Cầu bị nhầm hay không, một vật trắng lướt quá. Một dáng người cao gầy, một đầu tóc trắng cùng trên người hắn áo vải thô màu xanh lam, ta thoáng nghĩ hắn là vị cao nhân nào ẩn thế lạnh đời.

“Tiểu tử ngươi lại tới nữa? Nhà ta nhưng chẳng còn gì cho ngươi nữa đâu.”

Ta cảm thấy tim mình co rút một cái thật mạnh, trước mắt nhòa đi, người nọ không thấy Cầu Cầu đi tới, liền ngoảnh lại xem, chỉ là nghiêng sườn mặt, thân hình hắn cứng đờ rồi vội vàng quay đi. Hắn hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có người đến đây.

Ta nhìn bóng lưng đỉnh bạt của người nọ, lại thấy hắn động bước chân muốn đi rồi, trong tâm chợt hoảng hốt. Ta chỉ nghe thấy mình gào lên:

“Nếu hôm nay ngươi chạy, ta để Tiểu Trạch gọi người khác là cha!”

Nhìn thấy hắn bước chân khựng lại, ta cảm thấy bao nhiêu ám ức cứ thế ủa ra, chạy đến ôm phía sau hắn, gào khóc đến không còn chút hình tượng. Hắn đứng yên không nhúc nhích, cũng không nói lời nào, mặc kệ ta đem lưng áo của hắn bôi đầy nước mắt nước mũi. Ta khóc đủ rồi mới có thời gian nhìn hắn, nam nhân vẫn nghiêng mặt tránh ánh mắt của ta, chính là một đầu tóc trắng cứ như vậy đập vào mắt ta.

“Ngươi có khỏe không?” Ngần vịn lời muốn nói chẳng hiểu sao lúc này nghẹn trong cổ, bật ra chỉ được một câu nói khô khan.

Nam nhân ánh mắt cụp xuống, thật nhanh sau đó lại nhìn khoảng không ngoài cửa sổ.

“Ta ổn. Tỷ thế nào?”

“Ta rất nhớ ngươi.” Lãng Nhược Thiên ta đời này trước hắn đã mất hết mặt mũi rồi, cũng không thêm cổ kị gì nữa, hắn đứng yên bất động, vậy để ta chạy đến đi.

Ngao Vân nhìn nữ nhân khóc thành con mèo hoa vòng lên phía trước ôm lấy hắn, cảm thấy không biết phải nói gì. Hắn vẫn luôn biết nàng đã trở về, lại cũng không có can đảm gặp nàng. Với bộ dạng bây giờ, hắn không muốn gặp bất kỳ ai. Ngao Vân từng nghĩ rằng chỉ bằng cứ ở nơi này lặng lẽ sống tiếp sau đó lặng lẽ chết đi. Để mọi người khi nhớ về hắn, chỉ nhớ về một Nam Cung Ngao Vân tràn đầy nhiệt huyết, chứ không phải bộ dạng sống dở chết dở như bây giờ.

“Nhược...” Nhưng không để hắn nói thêm lời nào, nữ nhân vươn tay vòng qua cổ hắn, thật mạnh kéo hắn cúi đầu. Môi nàng mềm mại áp lên môi hắn lạnh băng, bao nhiêu lời cự tuyệt muốn nói cứ thế nổ tung trong đầu hắn. Ngao Vân bây giờ không nghĩ được nhiều như vậy, hắn chỉ biết trước mắt là nữ nhân mà hắn yêu bao lâu này, nàng đã chủ động bước qua khỏi ranh giới của chính nàng, hắn không nghĩ lại lỡ nàng lần nữa.

Căn nhà lá mộc mạc, con gấu trúc đang ngoác gãi tai nhìn hai người đang ôm nhau, tóc đen và tóc trắng lẫn vào nhau, dường như có hương ngọc lan quện trong gió.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Yêu Người Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.